

இந்துக்குரல்

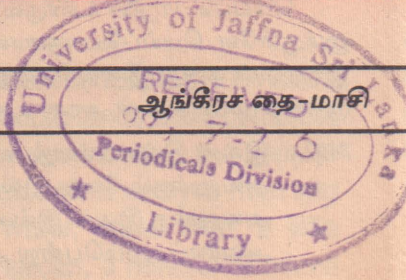
HINDU VOICE

Price Rs. 10.00

விலை ரூபா 10.00

குரல் 1 ஒலி 5

FEBRUARY 1993 Vol. 1 No. 5

உ.
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்
எண்ணுகேன் என்சொல்லி எண்ணுகேனே
எம்பெருமான் திருவடியே எண்ணி எல்லால்
கண்ணிலேன் மற்றோர் கண்கண் இல்லேன்
கழலடியே கைதொழுது காணி எல்லால்
ஒண்ணுளே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய்
ஒக்க அடைக்கும்போ துணர மாட்டேன்
புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்
பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.
திருச்சிற்றம்பலம்

Thiruchchittampalam.
Thinker as I am, what shall I think about,
Unless I think only of the holy Feet of our lord,
Other succour than you I have not, unless, with folded palms,
I see nothing but your anklet-girt Feet, I am a blind person.
O Lord who provided nine exits in one structure,
When they are closed all at once and at the same time,
I may not feel this same way; therefore,
Here and now, to your Feet I am coming O virtuous one of
Poompuhalur.

Thiruchchittampalam.

இந்துக்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்களும் அவற்றை வெல்லும் மார்க்கமும்

இலங்கையில் பல ஆண்டுகளாக ஓர் குருரமான, பரஸ்பரநாசம் ஏற்படுத்தவல்ல ஓர் தீவிரயுத்தம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இது நாட்டுக்குப் பெருமளவில் துன்பத்தையும் துயரத்தையும் ஏற்படுத்துவதுமன்றி, நாளைந்தம் சகல இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களும் கொல்லப்படுகிறார்கள் அல்லது ஊனப்படுத்தப்படுகிறார்கள். பத்துலட்சம் மக்களுக்குமேல் தங்கள் வீடுகளை விட்டு வெளியேறி தங்கள் நாட்டிலேயே தற்காலிக அகதி முகாம்களிலோ பிறநாடுகளில் வேண்டாத விருந்தினராகவோ சீரழிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதனங்களுக்கு ஏற்படும் அழிவு, அரசு உடமையோ மக்கள் உடமையோ, ஏராளம். பெரும்பாலான வீடுகள் உருக்குலைந்து கிடக்கின்றன. ஆண்டாண்டுகாலமாக தொழிலாற்றி, உழைத்துக் கட்டப்பெற்ற இவ்வீடுகள் கண்மூடித்தனமாகக் குண்டு வீசப்பட்டதாலோ, தம்மினத்தவரே சுயநல காரணங்களுக்காக உடைத்தும் எரித்தும் சூறையாடியும் அழித்ததாலோ அவற்றுக்குரியவர்களை நிரீகரிக்கவிட்டன. இதில் பரிதாபத்திற்குரிய விஷயம் என்னவென்றால் ஒருபுறம் அரசாங்கம் புதிய வீடுகளைக்கட்டி ஆடம்பரமாகத் திறந்துவைக்க, மறுபுறம் பொதுமக்களுக்குத் தெரியாத முறையில் குடியிருக்கும் இல்லங்கள் இடிக்கப்படுகின்றன. பலவாறு மக்களை நாசப்படுத்தும் போரினால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அடையும் துன்பங்களுக்கு அளவேயில்லை. இவற்றால் ஏற்பட்ட உள்புண் ஆறப் பல சகாப்தங்கள் செல்லும். ஒரு தலைமுறை முழுதுமே இந்த யுத்தத்தினால் மிகமோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

பொருளாதார ரீதியில் இந்நாட்டின் செல்வமெல்லாம் கழுவித்தள்ளப்படுகிறது. இந்நாட்டு மக்களின் ஒரு பகுதியினர் இன்னொரு பகுதியோடு யுத்தம் புரிவதற்காக அரசாங்கம் ஆண்டொன்றுக்கு 2500 கோடி ரூபாய் செலவிடுகிறது. விடுதலைப்புலிகளும் நியாயமற்ற முறையில் மக்களிடமிருந்து வரியென்ற பெயரில் பணத்தை வசூலித்துப் பெருமளவில் யுத்தத்திற்கே செலவிடுகின்றனர். இப்படிப் பெருந்தொகையான பணத்தை அர்த்தமற்ற யுத்தத்தில் எங்கள் அரசு செலவு செய்துகொண்டு வரவு செலவுக் கணக்கைச் சமன்செய்ய சர்வதேச ஸ்தாபனங்களிடத்தும் முன்னேற்ற நாடுகளிடத்தும் பண உதவிக்காகக் கையேந்தி நிற்கிறது. இந்தத் துக்கரமான நிலைமை வருஷாவருஷம் தொடர்ந்துகொண்டிருப்பினும் நாட்டுமக்களோ சர்வதேச சமூகமோ இதைப்பற்றிப் போதிய அக்கறை எடுத்து நாட்டைப் பெலவீனப்படுத்தும் இந்தக் கோர யுத்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதாயில்லை.

இந்நாட்டு அனைத்து சமூகத்தவரும் — பௌத்தர்கள், இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள் — இந்த யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டுப் பலர் மௌனமாக வேதனையடைந்துகொண்டிருக்கின்றனர். சமயரீதியில் இலங்கையில் இரண்டாவது தொகையினராகிய இந்துக்களே பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்துக்கள் அதிகப்படியாக வாழும் வடகிழக்குப்பகுதிகளில்தான் யுத்தம் வீசுரமாய் நடக்கிறது. அங்குள்ள தமிழ் மக்களில் நூற்றுக்கு எண்பத்துநான்கு வீதம் இந்துக்களே. ஆனால் மற்றைய சமயத்தவர்போல் இவர்கள் மத்தியில் ஒரு கட்டுக்கோப்பு கிடையாது. கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய சமயங்களைப் போன்ற மத மாற்றக்கொள்கை இந்துசமயத்தில் இல்லை. அதனால் இந்துக்களிடையே ஒரு மத்தியநிதியை அவர்கள் உருவாக்கவில்லை. அவர்களுடைய பணிகள், செயற்பாடுகளுக்கென வெளிநாட்டிலிருந்து பணம் வருவதும் கிடையாது. யுத்தத்தில் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு உதவி செய்து அவர்களைப் பழைய நிலையில் மீளமர்த்தவல்ல ஸ்தாபனங்களும் இல்லை. இக்காரணங்களினால் ஓர் இந்து அகதியானவன் இந்துமக்களிடமிருந்தே உதவி பெற முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். இப்படிப்பட்டவன் பிறமதத்தவரின் ஆசை வார்த்தைகளில் மயங்கி இலகுவாக அவர்கள் வலையில் விழுந்துவிடுகிறான். இப்படியான நிலையை ஓர் அரிய சந்தர்ப்பமாகக் கருதும் பிறமதத்தவர் தீவிரமாக மதமாற்றப் பணியில் ஈடுபடுகின்றனர். கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட வீடுகளைத் திருத்தித் தருவோம், பிள்ளைகளை இலவசமாகப் படிக்கவைப்போம், பெற்றோரை இழந்த பிள்ளைகளுக்கும் அனாதரவாக விடப்பட்ட வயோதிபருக்கும் பராமரிப்பு இல்லங்களில் வாழ வசதி செய்து கொடுப்போம், வேலையற்றிருப்போருக்கு உள்நாட்டிலேயே இயல்பான வேலை

பெற்றுத் தருவோம் என்பன போன்ற சமூகசேவைகளின் வழி ஆசைகாட்டி மதமாற்றம் செய்யப்படுகிறது. கஷ்டங்களுக்கு உள்ளானவர்க்கு அன்புக்கரம் நீட்டி ஆதரவு கொடுக்க அரசாங்கமும் இந்துஸ்தாபனங்களும் தவறியதால் இவ்வவநிலை ஏற்பட்டுள்ளது. பிறமதத்தவர் அகதிமுகாம்களை நடத்த ஆசைப்படுவதோடு அரசாங்கத்தினாலும் ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்தினாலும் நடத்தப்படும் முகாம்களையும் அடிக்கடி சென்று பார்வையிடுவர். மடுமாதா கோயிலுக்கு அருகாமையிலுள்ள மடு அகதிமுகாமில் மட்டும் முப்பதினாயிரம் அகதிகள் தங்கியிருக்கின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பாதிரிமார்கள் பெருமளவில் தங்கள் மத ஊழியர்களினதும் பொதுமக்களினதும் உதவியுடன் பணி செய்வதால் அரசாங்கத்தினதும் விடுதலைப்புலிகளினதும் நல்லுறவைப் பெற்றிருக்கின்றனர். அதனால் நாட்டின் எந்தப்பகுதியிலும் அச்சமின்றி நடமாடும் வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளனர்.

வடகிழக்கு மாகாணத்தில் பல இந்துக்கோயில்கள் அழிக்கப்பட்டோ உடைக்கப்பட்டோ கிடக்கின்றன. யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கும் பகுதிகளில் இவற்றை மறுசீரமைப்பது கடினமென்றாலும், கலவரமற்ற பகுதிகளில் சேதமுற்றுக்கிடக்கும் கோயில்களைத் திருத்த ஒரு முயற்சியும் எடுக்கப்படவில்லை. பிரசித்தி பெற்ற திருக்கோணேஸ்வர ஆலயம் மட்டும் அரசாங்கத்தினால் அண்மையில் புனரூபணம் செய்யப்பட்டு அடியார்கள் வழிபட வசதி செய்யப்பட்டது மகிழ்ச்சிக்கூரியதே. இந்துப்பேரவையின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி தெல்லிப்பளை தூர்க்கை அம்பாள் ஆலயத்தையும் வற்றாப்பளை அம்மன் கோயிலையும் திருத்தம் செய்ய அரசாங்கம் போதிய பணவசதி செய்து கொடுத்துள்ளது. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக, பெரும்புகழ் பெற்ற மன்னார் திருக்கேதீஸ்வர ஆலயமும் யாழ்ப்பாணம் கிராமலையிலுள்ள நகுலேஸ்வரர் திருக்கோயிலும் இன்னும் பழுதடைந்த நிலையிலேயே கிடக்கின்றன. இந்துக்கள் வாழும் பல இடங்களில் இப்படிக்கோயில்கள் இடிபட்டு வழிபாட்டுக்கு உதவாதவாயிருப்பது ஓர் துக்கரமான சம்பவம். பல்வேறு சஞ்சலங்களுக்குள்ளாகியிருக்கும் இந்துக்கள் ஆத்மீகரீதியில் ஆறுதல் பெறமுடியாதவாறு கோயில்கள் மூடப்பட்டிருப்பதும் விசனத்துக்குரியதே.

மேற்கூறிய எதிரிடையான காரணங்களினால் சில அடியார்கள் ஒன்றுகூடித் தங்கள் வழிபாட்டுக்கென சிறு கோயில்களை ஸ்தாபித்து வழிபட்டனர். இதற்கும் சில எதிர்ப்புச் சக்திகள் குந்தகம் விளைவிக்கின்றனர். மன்னார் வாழ் இந்துக்கள் ஓர் சிறிய முருகன் ஆலயத்தை நிறுவி ஏழு ஆண்டுகளாக வழிபட்டு வரும்வேளையில் கிறிஸ்தவர்களினால், அவர்களுக்கெனப் பல கிறிஸ்தவ கோயில்கள் இருந்தும், இம்சைப்படுத்தப்படுகிறார்கள். குறிப்பிட்ட முருகன் கோயில் அரசு காணியில் கட்டப்பட்டுள்ளது என்பதே எதிர்ப்புக்குக் காரணம். ஆனால், கிறிஸ்தவ கோயில்கள் உட்பட, பல சமூகத்தவரின் பல வழிபாட்டு ஸ்தலங்கள் அரசாணிகளிலேயே கட்டப்பட்டுள்ளதை மறந்துவிட்டனர். அண்மைக்காலத்தில் வடகிழக்கு மாகாணத்தில் பல தெருச்சந்திகளில் கிறிஸ்தவ வழிபாட்டு மண்டபங்கள் (grottos) கிளம்பியிருப்பதைக் காணலாம்.

இந்த யுத்தம் குடும்பங்களைப் பிரித்து உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் விரட்டியடித்துவிட்டது. குடும்பப்பாசமும், சமய கலாச்சாரத் தொடர்பும் பலவீனமடைந்து எங்கள் தனித்துவமான பண்பாடுகள் பாழடிக்கப்படுகின்றன. இப்படி வலுக்கட்டாயமாக வெளியேறியவர்களின் வாழ்க்கை முறை மாறிவிட்டது. பெரும்பாலும் இளம்பயதினார் வெளிநாடு செல்ல, வயதானவர்கள், முக்கியமாகப் பெற்றோர்கள், பின்தங்கிப் பல கஷ்டங்களை எதிர்நோக்கவேண்டியிருக்கு. இளைஞர்கள் பிறநாட்டுச் சூழ்நிலையில் தத்தளிக்க, முதியவர்கள் தாமே தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டிய நிர்க்கதிக்கு உள்ளாகப்பட்டுள்ளனர். இந்தச் சோதனையில் பலர் தோற்றுவிட பலர் ஜெயித்தும் விடுகின்றனர்.

இலங்கை நாட்டின் இந்து சமூகம், இங்கும் சரி வெளிநாட்டிலும் சரி, பல சோதனைகளையும் இடுக்கண்களையும் அனுபவிக்கின்றனர். அவர்கள் இறைவன் மீது பூரண நம்பிக்கை வைத்து இப்பிரச்சனைகளை எதிர்கொண்டு வெற்றி காணவேண்டும். நாங்கள்

நாம் அறியோம்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

178. ஆண்டு பலவும் கழிந்தன அப்பனை
பூண்டு கொண்டாரும் புகுந்து அறிவாறில்லை
நீண்டன காலம் நீண்டு கொடுக்கினும்
தூண்டு விளக்கின் சுடர் அறியாரே.

தாயின் கருவில் உறைந்து எம்மை படைத்த அப்பன் ஆத்மா எமக்குள் குடியிருந்து பல வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. அப்படி இருந்தும் நாம் அவனுக்குள் புகுந்து அவனை உணரவில்லை. நெடுங்காலம் எம்மோடு இருந்த போதிலும் இன்னும் எமது வாழ்நாட்களைக் கூட்டித் தந்தாலும் ஒளி வளர்விளக்கான அவனின் சுடர்ச்சோதியை அறியும் நோக்கம் இல்லை.

12. கண்ணுதலான் ஒருகாதலன் நிற்கவும்
எண்ணிலி மாந்தர் இறந்தாரெனப் பலர்
மண்ணுறுவார்களும் ஊனுறுவார்களும்
அண்ணல் இவனென்று அறியகில்லாரே.

நெற்றிக் கண்ணில் வெளிப்படும் சோதி பரஞ்சோதியாகிய இறைவன். அவன் உயிரைக் காதலித்து நின்றும் கணக்கற்ற மனிதர் அவனை அறியாமல் இறக்கின்றார்கள். உலகத்தையும் உடலையும் நம்பி வாழ்பவர்கள் நெற்றிக் கண்ணில் வெளிப்பட்ட சோதி இறைவனென்று அறியார்கள்.

1530. ஆயத்துள் நின்ற அறு சமயங்களுங்
காயத்துள் நின்ற கடவுளைக் காண்கிலார்
மாயக்குழியில் விழுவர் மனைமக்கள்
பாசத்திலுற்றுப் பதைக்கின்றவாரே.

சமயக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் நின்ற ஆறு சமயத்தவர்களும் உடம்புக்குள் நின்ற ஆத்மாவாய் நிற்கும் கடவுளைக் காண்பதில்லை. இவ்வலக மாயையில் சிக்குப்பட்டு மனைவி மக்களுடன் ஆசாபாசத்துள் அகப்பட்டு நின்மதியற்றுப் பதை பதைப்பான வாழ்க்கை வாழ்வார்.

2071. காயக்குழப்பனை காய நன்னடை
காயத்தினுள்ளே கமழ்கின்ற நந்தியை
தேயத்துள்ளே எங்கும் தேடித்திரிவர்கள்
காயத்துள் நின்ற கருத்தறியார்களே.

உடம்பையும் அதன் அவயவங்களையும் இயக்குபவனை உடம்புக்குள் நடம் ஆடுபவனை உடம்புள் இயங்கும் நந்தியென்னும் நாமம் பூண்ட ஆத்மாவை உட்புகுந்து அறிவாரில்லை. தேசத்திலே எல்லா இடங்களிலும் தேடுவர் உடம்புள் நிற்கும் அறிவை அறியார்கள்.

2982. மாயனை நாடி மன நெடுந்தேர் ஏறி
போயின நாடு அறியாதே புலம் புவர்
தேயமுங் நாடும் திரிந்து எங்கள் செல்வனை
காயமின் நாட்டிடைக் கண்டு கொண்டேனே.

மாயமான இறைவனைத் தேடி மனத்தேர் ஓடும்வழியே சென்று பல நாடுகள் போய் அலைந்து காணாமல் புலம்புவார். இப்படியெல்லாம் அலைந்து திரிந்த பின் எங்கள் வள்ளற் பிரானை எமது உடம்பாகிய நாட்டுக்குள் கண்டு கொண்டன்.

கடன் தீரும்; காசு பணம் சேரும்!

டாக்டர் பருத்தியூர் கே. சந்தானராமன்

சீர்காழி நகரம் நிலவளமும், நீர்வளமும் மிக்கது. அங்குள்ள பொய்கையில் மலரும் தாமரை ஒரு வேள்விச்சாலை போல் தோன்றுகிறது. தாமரைப் பூவின் நடுவில் உள்ள 'பொருட்டு' ஓம குண்டம் போல் காட்சியளிக்கின்றது. பொய்கைக்கரையில் உள்ள மா, தென்னை போன்ற மரங்களின் கனிகள் முற்றிக் கனிந்து அவற்றிலிருந்து ஒழுகும் தேன் இலைகளின் வழியே தாமரைப் பொருட்டில் விழுகிறது. 'சீர்காழி நகரத்து மரங்களும் வேள்வி இயற்றுகின்றனவோ' என எண்ணத் தோன்றும். இவ்வரிய காட்சியைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார் சேக்கிழார்.

மரங்களுக்கூட வேள்வி செய்யும் ஊரில் தோன்றிய வேதியர் சிவபாத இருதயர் வேள்வி செய்யாமலா இருப்பார்? உலக நன்மையைக் கருதி வேள்வியொன்று புரிய அவர் விழைந்தார்.

ஓமகுண்டத்தில் நெய் முதலான பொருட்களையிட்டுப் புரியும் வைதீக சடங்கு மட்டுமே வேள்வியென்றும், அது குறிப்பிட்ட ஒரு சாராருக்கு மட்டுமே உரியதென்றும் நாம் தவறாக எண்ணிவிடுகிறோம். உண்மையில் பொதுநலன் கருதி இயற்றும் நற்செயல்கள் அனைத்துமே வேள்விகள்தான். ஐந்து வகைப்படும் அவ்வேள்விகளைப் 'பஞ்சயக்ஞங்கள்' என்பர்.

வானத்துத் தேவர்களைக் குறித்து இயற்றும் வேள்வி 'தேவ யக்ஞம்' எனப்படும். மழை முதலிய இயற்கை நலன்களை அருள் வேண்டித் தேவ யக்ஞம் புரிவர்.

தென்புலத்தார் என்னும் நீத்தார் நினைவாக நிகழ்த்தும் தர்ப்பணம், திதி முதலியன 'பிதிர் யக்ஞம்' எனப்படும். மறைந்த தலைவர்களின் நினைவாகத் தற்காலத்தில் எடுக்கும் விழாக்களும் இந்த 'பிதிர் யக்ஞம்' என்ற வகையில் அடங்கும்.

ஞான நூல்களை நமக்கு அளித்துச் சென்ற சான்றோர்களை அன்றாட அனுஷ்டானம் புரிவோர் நினைவு கொள்ளுவர். இது 'பிரம்ம யக்ஞம்' எனப்படும். பாரதி விழா, கம்பன் விழா போன்றவை பிரம்ம யக்ஞங்களேயாகும்.

கல்விச்சாலை அமைத்தல், மருத்துவமனை நிறுவுதல், அன்னதானம் வழங்குதல் போன்ற மனித சமுதாயச் சேவைகள் அனைத்தும் 'மனுஷயக்ஞம்' எனப்படும்.

நம்மைவிடத் தாழ்ந்த உயிர்களுக்கு நன்மை புரிதல் 'பூத யக்ஞம்' எனப்படும். பேசும் மயிலுக்குப் பொன்னாடை கொடுத்ததும், பாரி முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்ததும் பூதயக்ஞம் என்ற வேள்வியேயாகும்.

மனிதன் தன்னினத்துக்கும், தன்னைவிடத் தாழ்ந்த, மற்றும் உயர்ந்த உயிரினங்களுக்கும் உதவிடும் வகையில் புரியும் எல்லா நற்செயல்களும் வேள்விகளே என்பது இப்போது தெளிவாகியிருக்கும்!

திருஞான சம்பந்தரின் தந்தை சிவபாத இருதயர் தன்னால் இயன்ற போதெல்லாம் வேள்வி புரிந்து வந்தார். அவர்தனக்கென்றும் தன் குடும்பத்துக்கென்றும் ஏதும் சேர்த்து

2012. ஏனோ பெருமையொழிந்து எம் இறை
ஊனே சிறுமை யில் உட்கலந்தங்குள்ள
வானோ அறியும் அளவல்லன் மாதேவன்
தானே அறியும் தவத்தின் அளவே.

எல்லாத் தோற்றங்களும் பெரும் பொருட்களாய்க் காட்சி அளித்தாலும் எம் இறைவன் உடம்புக்குள் அணுவில் அணுபோல் உட்கலந்து இருக்கின்றான். யோகிகள் அறியும் அளவல்லன் மாதேவன் தன் ஆத்மாவே தவம் புரிந்த அளவுக்கு அறிவன்.

725. உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்று இருந்ததன்
உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்பினுக்குள்ளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான்
உடம்பினுள் யான் இருந்து ஓம்புகின்றேனே.

மெய்ப்பொருளை உணருவதற்கு உடம்புதடையென முன் நினைத்தேன். உடம்பினுக்குள்ளே மெய்ப்பொருளான பிரணவப் பொருளைக் கண்டேன். உடம்புள்ளே இறைவன் தனது இல்லமென்று குடி ஏறினான். உடம்புள்ளே நான் நின்று ஐந்தெழுத்தை முப்பதமான அகார உகார மகாரத்தில் நின்று ஓம் ஓம் என்று ஓம்புகிறேன்.

2650. இவன் இல்லமல்லது அவனுக்கு அங்கில்லை
அவனுக்கும் வேறு இல்லம் உண்டா அறியில்
அவனுக்கு இவன் இல்லமென்றறிந்தும்
அவனைப் புறம்பென்று அரற்றுகின்றாரே.

ஐந்தெழுத்துச் சக்கரமே. ஆத்மாவின் இல்லம். இறைவனுக்கும் இதே இல்லம். வேறு இருப்பிடம் இல்லை. அப்படி இருந்தும் ஆத்மாவே இறைவன் என்று அறியாமல் இறைவனை வேறு பொருளென்று அஞ்ஞானிகள் அரற்றித் திரிகின்றார்கள்.

2017. சிவனென்ன சிவனென்ன வேறில்லை
சிவனார் சிவனாரை அறிகிலர்
சிவனார் சிவனாரை அறிந்தபின்
சிவனார் சிவனாயிட்டிருப்பாரே.

இறைவன் அத்வைதப் பொருள் அவன் ஐந்தெழுத்தில் சிவனாக இயங்குகின்றான். ஐந்தெழுத்தை ஒதி கருவில் மிதித்த இறைவனின் திருவடியில் அடங்கினால் சமாதி அடைந்து சிவனாவான்.

1817. உற்ற பிறப்பும் உறுமலமாவதும்
பற்றிய மாயாப் படலமெனப் பண்ணி
அத்தனை நீயென்று அடிவைத்தான் பேர்நந்தி
கற்றன விட்டேன் கழல் பணிந்தேனே

எம்மைப் பீடித்த பிறப்பும் பொருந்திய ஆணவம் கர்மம் மாயை என்னும் மும்மலமும் நிரந்தரமானவையல்ல என்று மெய்ப்பொருளாகிய இறைவன் நீயென்று குருபாதத்தை வைத்தான். தூலப்பொருள்களைப் பற்றி படித்த படிப்பெல்லாம் அகற்றிவிட்டு கருவில் மிதித்த திருவடியை பூங்கழலை ஒதிப் பணிந்தேன்.

2355. தன்னை அறியத் தனக் கொடுக்கேடில்லை
தன்னை அறியாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே அர்ச்சிக்கத் தான் இருந்தானே.

தனக்குள் இயங்கும் ஆத்மாவை அறியத்தனக்கொரு இடரும் நேரிடாது. அறியாமல் நரகப்பாதையில் செல்கின்றான். தன்னை வணங்க உடம்புள்ளேயே இருக்கின்றான்.

வைக்காமல் தன்னலமற்ற தூய வாழ்வு வாழ்ந்தவர். குழந்தைகளின் ஆபூர்வ அற்புதத் திறமைகளை வியாபாரமாக்கும் தற்கால மனோபாவம் அவரிடம் இருந்ததில்லை.

ஒரு முறை அவர் வேள்வியொன்று நடத்த விரும்பினார். அவரிடம் அதற்குத் தேவையான பணம் இல்லை. குழந்தை ஞானசம்பந்தரிடம் கூறினார். அப்போது, சம்பந்தர் தஞ்சை மாவட்டம் திருவாவடுதுறையில் தங்கியிருந்தார். சம்பந்தர் கேட்டால் வேள்விக்குப் பணம் கொடுக்கப் பலர் காத்திருந்தனர். ஆனால் திருஞான சம்பந்தர் இறைவனைத் தவிர வேறு எவரிடமும் கைநீட்டாதவர்.

அடியார் எக்காலத்திலும் இறைவனையே நம்பித் தொழுகின்றனர். அப்படியிருக்க, அவர்களுக்கு உரியன ஈயாதிருத்தல் இறைவனுக்கு அழகாகாது என்ற பொருளில் ஆவடுதுறை இறைவனை நோக்கிப் பதிகமொன்று பாடினார்.

இடரினும் தளரினும் எனதுறு நோய்
தொடரினும் உனகழல் தொழு தெழுவேன்
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்த நஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே!
இதுவோ எமை ஆளுமாறு ஈவதொன்று
எமக்கு இங்கில்லையேல்
அதுவோ உனதின்னருள் ஆவடுதுறை
அரனே

எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடி நிறைவு செய்தார் சம்பந்தர். உடனே சிவபூத மொன்று திருக்கோயிலின் கொடிமரத்தின் அருகில் உள்ள பலிபீடத்தின் மீது பொற்காசுகள் நிறைந்த முடிப்பை வைத்துச் சென்றது. அம் முடிப்பை 'உலவாக்கிழி' என்று போற்றுவார். அதாவது அள்ள அள்ளக் குறையாது பணம் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும் பொற்கிழி ஆகும்.

சம்பந்தருக்கு அள்ள அள்ளக் குறையாத உலவாக்கிழி கிடைத்தது. நமக்கு அது போன்று கிடைக்காது. எனினும் இப்பதிகத்தைப் பாராயணம் செய்யும் அடியவர் எக்காலத்திலும் எவரிடத்திலும் பணத்திற்குக் கைநீட்டி நிற்க வேண்டாத தன்னிறைவு பெற்று வாழ்வார்கள்.

மற்றும் தீராத கடன் தொல்லைகளிலிருந்தும் விடுபடுவர். இது பல சைவப்பெருமக்களின் அனுபவபூர்வமான உண்மை.

மூன்றாம் திருமுறையில் உள்ள இப்பதிகத்தை முழுவதுமாக ஒதிப் பயன் பெறலாம். இயலாதவர்கள், 'இடரினும் தளரினும்' என்ற ஒரு பாடலையேனும் பல முறை பாராயணம் செய்தால் பணக்கஷ்டம் நீங்கும்.

பகவத் கீதை

செல்வி கை. கலைவாணி, மட்டக்களப்பு.

இந்துசமய வரலாற்றிலே சிறப்புப் பெறுகின்ற இதிகாசமாகிய மகாபாரதத்தின் உள்ளங்கமாக விளங்குகின்ற பகவத்கீதை இந்துக்களால் பெரிதும் போற்றப் படுகின்ற ஓர் சமய நூலாகும். மகாபாரதத்தின் பீஷ்ம் பருவத்திலே இருபத்தி ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் இருந்து நாற்பத்தி ஐந்தாவது அத்தியாயம் வரை இந்நூல் அடங்குகின்றது. பதினெட்டு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந்நூல் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் யோகம் என்ற சிறப்புப் பெயரைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்துசமயத் தத்துவ சிந்தனைகள் அனைத்திற்கும் மூல இலக்கியங்களாக இந்துக்கள் மூன்று நூல்களைப் போற்றுகின்றார்கள். இவை பிரஸ்தான திரயமென்ற பெயரினாலே அழைக்கப்படுகின்றன. அவை முறையே உபநிடதம், பிரம்ம சூத்திரம், பகவத்கீதை என அமைகின்றன. இம் மூன்று பிரதான நூல்களும் இந்துசமயத் தத்துவத் துறைகளினுடைய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் அடிக்கோலியவை ஆகும். இந்து ஒருவனுடைய வாழ்க்கை எவ்வாறு அமைதல் வேண்டுமென்ற விளக்கம் பகவத்கீதையிலே காணப்படுகின்றது. பொதுவாக இந்துக்கள் அனைவரும் இந்நூலைப் பாராட்டிய போதும், சிறப்பாக வைஷ்ணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பகவத்கீதையைத் தெய்வீக நூலாகக் கொள்கின்றனர். இதனையடிப்படையாகக் கொண்டே வைஷ்ணவ சமயத்தினுடைய பாகவத சமயம் பெரும் வளர்ச்சி கண்டது. பகவத்கீதையிலே சிறப்பாக இரு அம்சங்கள் காணப்படுகின்றன.

1. கர்ம சந்நியாசமென்று கூறப்படும் தத்துவம்
2. பிரபத்தி நெறி

என்பன. இந்நெறியினுடைய இறுதி இலட்சியம் சரணாகதியாகும். அதாவது இறைவனிடம் சரணாகதி அடைவதாகும். கீதையினுடைய பதினெட்டாவது யோகத்திலே அறுபத்தேழாவது பாடலிலே வருகின்ற ஓர் கருத்து மிகவும் முக்கியத்துவமுடையனவாகும். "எல்லாப் பாவங்களையும் அறவே கைவிட்டு என் னையே சரணடைக, பாவங்கள் அனைத்தினின்றும் உன்னை நான் விடுவிப் பேன், வருந்தாதே" என அமைகின்றது அப்பாடல். இதனை வைஷ்ணவர்கள் "சரம சுலோகம்" என்று போற்றுவர். சமயச் சடங்குகள் பலவற்றிலும் இப்பாடல் பயன்படுத்தப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பகவான் என்ற நிலையிலே கண்ணன் கூறிய உபதேசமொழிகள் சிறப்பாக நிலையான உண்மையாகும் எனப் போற்றப்படுகின்ற உபநிடதத் தெளிவே கீதையின் சாரமாகும். கீதையிலே நாம் காணுகின்ற ஒரு சிறப்பு உபநிடதங்களிலே காணப்படுகின்ற மகாவாக்கியமாகிய "தத்துவமசி" என்பதன் விளக்கமாக பகவத்கீதை விளங்குகின்றது. இந்த மகா வாக்கியம் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை எடுத்துக் காட்டுவதாக விளங்குகின்றது. இந்த மகாவாக்கியம் மூன்று சொற்களைக் கொண்டதாகும். "நீ அதுவாக ஆகின்றாய்" என்ற பொருளை இது தருகின்றது. கீதையினுடைய பதினெட்டு அத்தியாயங்களிலே முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள் "துவம்" என்று சொல்லப்படுகின்ற நீ என்ற பதத்திற்கு உரியதாகிய ஜீவாத்மா பற்றிக் கூறுகின்றன. இப் பகுதியிலே ஜீவனாகிய ஆத்மாவில் நிலை அதனிடத்திலுள்ள குறைபாடு அது அடைய வேண்டிய இலட்சியம் அதற்காக ஆன்மா எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய முயற்சிகள் ஆகியவை இப்பகுதியிலே அடங்குகின்றன.

அடுத்து ஏழுமுதல் பன்னிரண்டு வரையுள்ள இரண்டாவது ஷட்கத்திலே மகாவாக்கியத்தின் "தத்" என்ற சொல்லிற்குரிய விளக்கமாக அமைகின்றன. இங்கே பரமாத்மாவைக் குறிக்கின்ற இந்தச் சொல் பரமாத்மாவின் தத்துவங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கூறுவதாக இப்பகுதி அமைகின்றது. உலகமனைத்திற்கும் அவர் உள்ளார்ந்த சக்தியாக விளங்குகின்ற தன்மை, உலகத்தைத் தடுத்தவராக விளங்குகின்ற தன்மை, உலகத்திலுள்ள பொருட்கள் அனைத்திற்கும் நிலைக்களனாக விளங்குகின்ற தன்மை இப் பகுதியிலே எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

மூன்றாவது ஷட்கத்திலே பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டு வரையுள்ள பகுதியில் மகாவாக்கியத்தின் இறுதிப் பகுதியாகிய "அசி" என்பதனுடைய விளக்கமாக அமைகின்றது. அசி என்பது இருக்கின்றாய் என்ற பொருளிலே ஜீவாத்மா விற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் இடையிலுள்ள இணக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. எனவே உபநிடத மகாவாக்கியத்தினுடைய விளக்கமாகவும், தெளிவாகவும் கீதை விளங்குகின்ற காரணத்தினால் அதனையே ஒரு உபநிடதமாகப் போற்றுகின்ற ஓர் சிறப்பு இந்து சமய மரபிலே காணப்படுகின்றது. இதற்கு ஆதாரமாகக் கீதையின் ஒவ்வொரு யோகத்தின் முடிவிலே உபநிடதமாகிய பகவத்கீதையிலே இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது என்ற வகையிலே நிறைவு பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அதை வட மொழியில் கூறவதாயின் "பகவத் கீதாஸு உபநிஷத் ஸு" என்று கூறப்படுகின்றது.

பொதுவாக தடுக்க முடியாத துயரங்கள் உள்ளத்திலே வந்து அலைமோதும் போது ஒருவனுக்கு உபதேசம் ஒன்றினைக் கேட்கக் கூடியதொரு நிலையேற்படுகின்றது. கீதையினுடைய தொடக்கத்திலே அர்ச்சுன விஷாதயோகம் என்ற பகுதியிலே அர்ச்சுனுக்கு உள்ள துயரம் பற்றி எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. அர்ச்சுனன் மனம் குழம்பியவனாக போர்க்காலத்தில் இருந்தான். அவன் குழப்பத்தை தெளிவுபடுத்தவும் ஆசைகளை நீக்கவும் பற்றைத் துறக்கவும் கண்ணனுடைய உபதேசம் நல்லுபதேசமாக அமைந்தது. கண்ணன் அர்ச்சுனுக்கு ஆசானாக இருந்து வழங்கிய உபதேசமே பகவத்கீதை ஆகும். இது மனித குலம் முழுவதற்குமே வழங்கப்பட்ட உபதேசமாக விளங்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கீதையினுடைய உபதேசங்களிலே சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற விடயம் யோகம் என்பதனுடைய விளக்கமாகும். ஏற்கனவே கூறப்பட்டவாறு கீதையின் ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் யோகம் என்ற பெயரிலே வழங்கப்பட்டபோதும் கண்ணன் பல்வேறு இடங்களிலே யோகம் என்ற சொல்லைச் சிறப்பாக

பொருள் ஆங்காங்கு எடுத்துக் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கதாகும். பகவத்கீதையில் இடம் பெறுகின்ற யோகம் பற்றிய கருத்துக்களை நாம் தொகுத்து நோக்கும் போது மனதின் பண்பாடுதான் யோகம் என்பதன் கருத்து தெளிவாகின்றது. மனத்தளர்ச்சி அடைகின்றவர்களுக்கும் துயருறுபவர்களுக்கும் யோகம் என்பது கீதை போற்றுகின்ற பாடமாகும். மனிதனுக்கு ஏற்படுகின்ற துயரம் இரு வகைப்படுகின்றது.

1. உலக ஆசை
2. பாசத்தினால் ஏற்படும் பற்று

தனக்கு வந்தமைகின்ற போகமும் பொருளும் போதாதென்ற நிலையிலே துயருறுபவர்கள் உண்டு. அத்தகையதொரு துயரத்தினால் அஞ்ஞான இருள் அதிகரிக்கின்றது. அர்ச்சுனுக்குப் போர்க்களத்திலே ஏற்பட்ட துயரம் அத்தகையதன்று. அவனுக்கு உலக ஆசை ஓரளவு அகன்ற போதும் போர் புரிவதா அல்லது பின்வாங்குவதா என்ற நிலையில் எது தனது கடமை என்றறியாமல் தனது சுற்றத்தவர்களைக் கொன்று குவிக்கத் தயங்குவதைக் காணமுடிகின்றது. இந்த தருணத்திலே வாழ்க்கையின் ரகசியம் அவனுக்கு விளங்காததாக இருந்தது; இத்தகைய துயரநிலை தான் அவனைச் சிறந்த யோக நிலைக்குரியவனாக ஆக்க முனைந்தது. கீதையிலே யோகமென்ற சொல் சிறப்பாக மூன்று பொருள்களிலே விளக்கிக் கூறப்படுகின்றது.

1. செயலில் திறமை வாய்க்கப் பெற்றிருப்பான் என்ற பொருளிலே யோகம் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.
2. வலிய எடுத்துக் கொண்ட துயரங்களில் இருந்து விடுபடுவது யோகம் என்ற பொருளில் கூறப்படுகின்றது.
3. மனம் ஒரு நிலைவகிப்பது யோகம்.

எனவே இந்த யோகம் பற்றிய கருத்துக்களை ஆராய்ந்தால் இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் ஒருவனுடைய வாழ்க்கை நிறைவு பெறுகின்றது. யோகம் என்ற சொல் முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் கர்ம யோகத்தைப் பற்றி விளக்குகின்றது. இரண்டாவது ஆறு அத்தியாயங்களில் பக்தியோகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இறுதி ஆறு அத்தியாயங்கள் ஞான யோகத்தின்பாற்படுவன ஆகும்.

இவ்வாறு கர்மம், பக்தி, ஞானம் ஆகிய மூன்று யோகங்களையும் எத்தகைய ஏற்றத் தாழ்வுமின்றி ஒன்றோடு ஒன்று இணைத்து விளக்கம் தருவதில் கீதை வெற்றி பெறுகின்றது. கீதை கூறுகின்ற கர்மயோகம் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். "கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே" என்ற கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிறப்பாக நிஷ்காமிக கர்மம் என்ற விடயம் சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பகவத்கீதை முழுவதும் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தப்படுவது இந்த நிஷ்காமிக கர்மமாகும். நிஷ் என்பது எதிர்மறைப்பொருளை உணர்த்துவது. காமிக என்பது விடுவிப்பது. எனவே நிஷ்காமிக கர்மம் என்பது பலனை விரும்பாது செய்யும் செயலென்று பொருள்படுகின்றது. போர்க் கடமைக்கென வந்த அர்ச்சுனன் அக் கடமையைச் செவ்வனே செய்து முடிக்க வேண்டுமெயொழிய அச்செயலின் பலனிலே பற்று வைத்தலாகாது என்பதைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு கீதை நிஷ்காமிக கர்மம் பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றது. செய்யும் செயலிலுள்ள பலனிலே பற்று வைக்காமல் மனதைச் சமநிலைப்படுத்தி வாழுகின்ற ஒருவன் பிறவிக் கடலில் இருந்து விடுபடுகிறான் என்பதே கீதை தருகின்ற முக்கிய உபதேசம் ஆகும். கர்மம் அல்லது செயல் செய்வதற்கு உனக்கு உரிமை உண்டே தவிர இதனால் விளைகின்ற பயனில் உனக்கு ஒருபொழுதும் உரிமை கிடையாது என கர்ம பயனைத் துறத்தல் பற்றிக் கீதை கூறுகின்றது. ஆசிரிய நிலைக்கு ஒருவன் தொடர்ந்து செயல் புரிதல் வேண்டும். அதிலே வெற்றி கிட்டினாலும் தோல்வியை அடைந்தாலும் இரண்டையும் ஒன்றாக மதிப்பாயாக. இவ்வாறு வெற்றிதோல்விகளை ஒன்றாக மதிக்கின்ற போக்கு யோகம் என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

கீதை தருகின்ற மற்றொரு சிறப்பான உபதேசம் யாதெனில் செய்யும் செயல்கள் யாவற்றையும் இறைவனுக்காகவே அர்ப்பணித்து விடுவதாகும். நீ எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் எதை அக்கினியின் ஆவியாக இருந்தாலும் எதைத் தானமாக அளித்தாலும் எத்தகைய நலன் புரிந்தாலும் எத்தகைய நலத்தைச் செய்தாலும் அவை அனைத்தையும் எனக்காக அர்ப்பணஞ் செய்துவிடு. நீ கர்மங்களுடைய பலனை எனக்கு சமர்ப்பித்துவிடுகின்ற பொழுது அது சந்நியாச யோகம் என்று ஆகிவிடுகின்றது. அப்போது உன்னை நல்வினை தீவினை ஆகிய இரண்டு கர்மங்களும் அதன் விளைவுகளும் உன்னைச் சாராததாக அமையும். இவ்வாறு இறைவனுடைய சரணாகதி தத்துவத்தை எடுத்துக்கூறிச் சந்நியாசி யோகத்தின் சிறப்பினை கீதை முன்வைக்கின்றது.

கீதை ஆன்மா பற்றித் தருகின்ற கருத்துக்கள் அடுத்து முக்கியம் பெறுகின்றன. பகவத்கீதையிலே ஆன்மா பற்றிக் கூறுகின்ற கருத்துக்களில் அது பிறப்பது மில்லை இறப்பதுமில்லை. இது பிறவியற்றது, அழிவற்றது. எமது ஆடை நைந்து போனதும் அதை நாம் களைந்துவிட்டு புதிய ஆடை அணிவது போல ஆன்மாவும் கர்ம பலனுக்கேற்ப உடலைவிட்டு உடல் ஏற்றுக்கொள்கின்ற நிலையிலுள்ளது. இந்த ஆன்மாவை எத்தகைய சக்தியினாலும் அழிக்கவியலாது. ஜீவாத்மா என்ற இந்த உயிர் உடல்விட்டு உடலைப்பெறுகின்றது.

எனவே கர்மயோகத்தினால் மனம் பக்குவமுற்ற வீரர்களுக்கு இது குறித்து வர்க்கமோ அல்லது பேதமோ உண்டாவதில்லை. இதற்கு அடுத்தபடியாக பகவான் கிருஷ்ணன் எவன் உயிர்களிடத்திலே வெறுப்புக் கொள்ளாதவனோ, (4ம் பக்கம் பார்க்க)

அறநூலும் அறிவியலும்

டாக்டர் ஆ. ஞானம்

தமிழ்த் தடாகத்தில் பூத்துக் குலுங்கும் அறமலர்களுள் திருக்குறள் என்றும் வாடா நறுமலர் எனலாம். எல்லா நாட்டினருக்கும், இனத்தினருக்கும், மொழியினருக்கும் எப்போதும் பொருந்தக்கூடிய ஏற்றமிகு அறங்களை எளிய, இனிய தமிழில் எடுத்தியம்பிய பெருமை திருக்குறளுக்கு உண்டு. இதனால்தான் இந்நூல் பல்வேறு இந்திய மொழிகளிலும், உலக மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் அளவிற்குப் பிறிதெந்தத் தமிழ் நூலும் மொழிபெயர்ப்புகளையும், உரைகளையும், கட்டுரைகளையும், ஆய்வுகளையும், மேற்கோள்களையும் கண்டதில்லை. இதனினின்றும் திருக்குறளின் பெருமையினை எளிதில் தெளியலாம். இத்தகைய குறளில் பல்வேறு துறைகள் பற்றிய குறிப்புகள் பரவலாக உள்ளன. இத்துறைகளுள் அறிவியலும் அடங்கும். திருக்குறள் என்னும் அந்நூலில் அமைந்துள்ள அறிவியல் பாங்கினை விளக்கும் நோக்கில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

திருக்குறளில் கருத்துகள் பொதுமையானவையாகக் கூறப்பட்டிருப்பதால், அக்கருத்துகளிலிருந்து நாம் செய்திகளை ஊகித்தறிய வேண்டும். அவ்வகையில் திருக்குறளில் காணப்படும் செய்திகளைக் கொண்டு நாம் அதிலுள்ள அறிவியல் பார்வையை, அணுகுமுறையை அறிய வேண்டும். மனித சமுதாய வரலாற்றில் அறிவு வளர்ச்சி என்பது ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அவ்வக்காலகட்டத்தில் நிலவிய மதிப்புகள், கருவிகள் முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமையும் என்பர். ஒரு காலகட்டத்தில் கூறப்படும் அனுபவ அறிவு பிறிதொரு காலகட்டத்தில் அறிவியல் உண்மையாக நிரூபிக்கப்படலாம் அல்லது மறுக்கப்படலாம். ஆயினும் அனுபவ அறிவு அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாய் அமைந்ததை மறுக்க இயலாது. அதனால் திருக்குறளில் காணப்படும் அனுபவ அறிவுக் கருத்துகளும், அறிவியல் பாங்கும் இங்கு விளக்கப்படுகின்றன.

அறிவியல் பார்வை: பொதுவாக உண்மையைக் காண்பதில் ஒரு மனிதன் தனது சிந்தனைக்கு, அறிவிற்கு முழு உரிமையும் கொடுத்து, அதன் அடிப்படையில் அமைந்த முடிவுகள் எப்படிப்பட்டனவாக இருப்பினும் விருப்பு வெறுப்பு இன்றி அவற்றை ஏற்கும் மனநிலை பெற்று இருந்தால் அதை அறிவியல் பார்வை என்பர். ஆகவே வாழ்க்கையை நல்வழியில் அமைக்க, நல்லது எது, அல்லது எது என்று அறிய, வேண்டியது எது, வேண்டாதது எது என்று பகுத்தறிய ஒருவனுக்கு உறுதுணையாய் இருப்பது அறிவாகும். ஒருவன் செல்வங்கள் எல்லாம் பெற்றிருந்தாலும் அவற்றை அவன் பயனுள்ள வழியில் பயன்கொள்ள அவனுக்கு அறிவு தேவையாகின்றது. அதுபோலவே ஒருவன் அறிவுடையவனாக இருப்பானாகில் அவனை அனைத்துச் செல்வங்களும் தேடிவரும். திருவள்ளுவர்,

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்.

(திருக்குறள் 430)

என்று அறிவின் மேன்மையை விளக்கி, அறிவியல் பார்வையை வலியுறுத்தியுள்ளார். அதாவது மனிதனுடைய அடிப்படைத்தேவை அறிவாகும் என்பதைத் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு பெற்றுள்ள அறிவைக் கொண்டு இடம், பொருள், காலம் அறிந்து வாழ்ந்தால் மனிதன் மாண்புடையவனாக உருவாக முடியும். அறிவியலின் அடிப்படை நோக்கம் மனித இனத்தின் நல்வாழ்வு என்பதை இங்கு ஒப்புநோக்க வேண்டும். அடுத்து, மனிதன் இரண்டு துறைகளில் அறிவும், ஆற்றலும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். திருவள்ளுவர் கல்விக்கு மிக உயர்ந்த இடத்தைக் கொடுத்த

துள்ளார். கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி போன்ற அதிகாரங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு வகையில் கல்வியின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்தி எடுத்துரைத்துள்ளார். பொதுவாக,

எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு

(திருக்குறள் 392)

என்னும் குறட்பாவில் அறிவியலையும், கலை, இலக்கியம் முதலியவற்றையும் மனிதன் கற்க வேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் அறிவுறுத்தியுள்ளார். 'எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப' என்று கூறிய திருவள்ளுவர் எண்ணின் இடத்தையும், எழுத்தின் இடத்தையும் ஆழமாக, அறிவார்த்தமாக அறிந்தே எழுதியிருக்கிறார். அன்றைய உலகின் அறிவுத்துறைகள் பலவற்றின் வளர்ச்சியை முழுமையாக உணர்ந்து, அதன் அடிப்படையில் தனது அணுகுமுறையை வகுத்திருக்கின்றார் எனலாம். அறிவியல் வாழ்க்கையை எளிமையாக்கும் கலை, இலக்கியம் முதலியன அறிவுறுத்தி மனித வாழ்க்கையை இனிமையாக்கும் என்னும் கருத்தும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு மனிதனின் அறிவுத் திறனையும், கல்வி மேம்பாட்டையும் வலியுறுத்திய திருவள்ளுவர், அறிவியல் அணுகுமுறைக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு

(திருக்குறள் 423)

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு

(திருக்குறள் 355)

என்பது வள்ளுவம். அதாவது கூறுபவர் யாராக இருப்பினும், கேட்பவர் யாராக இருப்பினும், இரண்டு பேருக்கும் இடையில் வேறுபாடு இருப்பினும் யார் கூறினார் என்பதை நோக்காமல் அவர் கூறிய செய்தியின் தன்மையை அறிய வேண்டும் என்பதும், ஒரு பொருளை மெய்ப்பொருள் காண்பதும் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தும் கூறுகளாகும். இவை அறிவியல் உலகின் தாரக மந்திரங்கள் என்பது நமக்கெல்லாம் பெருமைதரத் தக்கதாகும்.

இவ்வாறு அறிவு, கல்வி, அறிவியல் மனப்பான்மை ஆகியவற்றைப் பலவாறாக வலியுறுத்திக் கூறியுள்ள திருவள்ளுவர் இவற்றைத் தனது நூல் முழுதும் பின்பற்றி, வழிகாட்டியாகத் திகழ்கின்றார். தான் கூறும் கருத்தைத் தானே பின்பற்றுவதும் அடிப்படைத் தேவை. திருவள்ளுவர் நீளநினைந்து, ஆழ்ந்து சிந்தித்து அறிவு வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் மாற்றங்களுக்கு உட்படாத நிலைத்த உண்மைகளையும், நிலைபெறுடைய மாணிட மதிப்புகளையும் விளக்கி, அறிவியல் பார்வையினை அறிஞராக மிளர்கின்றார். கருத்துகளைப் பொதுமைப்படுத்திக் கூறுவது திருவள்ளுவரின் அடிப்படைப் பண்பாகும். உண்மைகள் பற்றிய கூற்றினைப் பொதுமைப்படுத்துவது தெளிவின் உச்ச நிலையாகும். முதலில் சிறப்புக் கூறுகளை அறிந்து அதனடிப்படையில் பொதுமை கண்ட திருவள்ளுவரின் அறிவுத் திறமும், திருவள்ளுவரை உருவாக்கிய தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அறிவாற்றலும் பெருமை கொள்ளத்தக்கன. ஆகையால் திருக்குறளை வாழ்வியல் நூலாக, வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் நூலாகக் கொண்டு முன்னேற்றப் பாதையில் செல்வது நம் அனைவரின் கடமையாகும்.

பகவத்...

(3ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

எவன் எல்லோருக்கும் வேண்டியவனாக இருக்கின்றானோ, எவன் இரக்கங் கொண்ட உள்ளத்தினனோ, எவன் நான் எனது என்ற கர்வமற்றவனோ, எவன் சைவத்தன்மை உள்ளவனோ, இவைகளுடன் புலன்களை அடக்கியவன், தளராத உறுதி கொண்டவன், கோபத்தை அடக்குபவன் ஆகியவர்கள் எனது இதயபூர்வமான பக்தர்கள் ஆவர்.

இத்தகைய நிலையிலுள்ளவன் சிறந்த மௌனியாகவும் யோகியாகவும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான். கிதையிலே துறவு, யோகம், சந்நியாசம், தியாகம், வேள்வி ஆகியவையாவும் ஏறத்தாழ ஒரே கருத்திலே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இத்தகைய சொற்கள் தருகின்ற கருத்துக்களை நாம் ஆராய்ந்தால் கிதையிலே வற்புறுத்தப்படுகின்ற துறவு வாழ்வைத் துறப்பது அல்ல உண்மையிலேயே இந்து ஒருவன் வாழ்வைத் துறத்தலாகாது என வற்புறுத்த வந்ததே கிதையாகும். செய்யும் செயலின் பயனில் நாம் ஆசையைத் துறத்தலே உண்மையான துறவு என்றும் யோகம் என்பது சந்நியாசம் என்றும் கிதை கூறுகின்றது.

இவ்வாறு வாழ்க்கையினுடைய தத்துவத்தை விளக்குகின்ற பகவான் பக்தனுடைய பக்திக்குத்தான் எவ்வாறு ஏற்றவனென்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்குத் தனது பரம்பொருட் தத்துவத்தை நாம் அவதார தத்துவம், விஸ்வரூப தரிசனம் என்ற பகுதிகள் மூலம் அறிகின்றோம். அவதாரத் தத்துவம் வைஷ்ணவர்களைப் பொறுத்தவரையில் மிக முக்கியத்துவமுடையதாகும். உயிர்களை உய்விப்பதற்காக இறைவன் அவதாரமாக வருகின்றான் என்பது நம்பிக்கையாகும். எப்போதெல்லாம் தர்மம் நிலைகுலைந்து அதர்மம் தலையெடுக்கின்றதோ அப்போது இறைவன் தன்னைச் சிறப்பித்துத் தர்மமாகிய அறத்தை நிலைநிறுத்துகின்றான் என்பதும் தர்மம் நிலைநிற்பது என்பதும் அவதாரங்கள் காட்டும் முக்கிய அம்சமாகும். இரண்டு இதிகாசங்களும் முறையே இராமாவதாரத்தையும் கிருஷ்ணாவதாரத்தையும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்ற போதும் வைஷ்ணவ மகத்திலே பத்து அவதாரங்கள் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன. அவதாரம் என்ற சொல் இறைவன்

இப்பூவுலகிற்கு தனது தெய்வீக நிலையிலிருந்து கீழிறங்கி வருதல் என்ற பொருளைத் தரும். இறைவன் மனிதனாகவோ, மிருகமாகவோ அல்லது மனிதனும் மிருகமும் கலந்த பிறவியாகவோ பல அவதாரங்கள் எடுத்துப் பூவுலகிற்கு வந்த நோக்கம் நிறைவேறும் வரை அந்நிலையிலேயே இருத்தல் அவதாரமாகும்.

இந்த அவதாரங்களுடைய சிறப்பு பாதயாத்திரை சமயக் கோட்பாட்டில் விபவம் என்ற பெயரினாலே அழைக்கப்படுகின்றது. இதன் பொருள் யாதெனில் விசேடமாக உருவாகி நிற்பது என்பதாகும். கிதையிலே நான்காம் யோகத்திலே எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற அவதாரத் தத்துவம் மிகவும் முக்கியத்துவமுடையதாகும். அத்துடன் மக்களிடையே காணப்படுகின்ற தீய உணர்வு மிக்கவர்களை ஒடுக்கி பாரபன்யியமாகச் சமப்படுத்துவதை இந்த அவதார தத்துவம் பற்றிய கொள்கைகளை விளக்கிக் கொள்வதற்குக் கிதை சிறந்த சான்றாக அமைகின்றது. இது தொடர்பான முன்னோடிச் சிந்தனைகள் பிமராணங்களிலும் மற்றும் புராணங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

எவ்வாறாயினும் வைஷ்ணவ மரபிலே விஷ்ணுவுக்குப் பத்து அவதாரங்கள் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றில் தனித்தன்மை கருத்துக்கள் உள்ளடக்கியுள்ளன. அவதாரத் தத்துவத்தோடு இணைந்ததாகக் கிதை குறிப்பிடுகின்ற விஸ்வரூப தரிசனம் பரம்பொருள் கொள்கைபற்றி அறிவதற்குத் துணை நிற்கின்றது. விஷ்ணு தரிசனத்திலே உலகிற் காணப்படுகின்ற பொருட்கள் அனைத்தும் தன்னுடைய சிறப்பம்சமாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற தன்மை காணப்படுகின்றது. தெய்வத்தினுடைய வியாபகம் யாவற்றிலும் பரவியிருக்கின்ற தத்துவம் விஸ்வரூப தரிசனப் பகுதியினாலே விளக்கிக் கூறப்படுகின்றது. இதனை நாம் கந்த புராணத்தில் வருகின்ற முருகப் பெருமானின் திருப்பெருவடிவத் தோடு ஒப்பிடலாம்.

எனவே பகவத் கிதையானது இந்துக்களின் சமய வாழ்க்கையில் மிக முக்கிய நூலாகும். இந்து ஒருவனுடைய இலட்சிய வாழ்க்கை எப்படி அமைதல் வேண்டுமென்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறும் ஓர் உன்னதமான நூலாக பகவத் கிதை விளங்குகின்றது.

காசிமடம் கண்ட குமரகுருபரர்!

சௌந்தரா கைலாசம்

சிவபெருமான் தந்ததமிழ் திகழும் நாடு
 சீர்குலைந்து நிலைதாழ்ந்து போய்விடாமல்
 தவமுனிவர் அகத்தியனார் இங்கு போந்து
 தங்கிஅரும் பணிபுரிந்த மலையில் தோன்றி
 உவகையினை உளங்களிலே நிறைத்து வைக்க
 ஓடிவரும் பொருளைநதிக்க கரையில் உள்ள
 சுவர்க்கபுரி யாய்ஒளிரும் ஸ்ரீவை குந்தம்
 சொல்லரிய பெருமைகளுக்க குரிய தாகும்!

இணையற்ற நல்லன்பை நெஞ்சில் ஏந்தி
 எல்லையிடைப் பேரருளை எவர்க்கும் நல்கித்
 துணைநிற்கும் கைலாச நாதர் கோயில்
 துலங்கிஎழில் விரித்திருக்கும் ஸ்ரீவை குந்தம்!
 அணைமீறும் வெள்ளமெனத் துன்பம் மோதி
 அழியுமுயிர்க் காதரவாய்க் கைக்குக் கிடும்
 புணையான வைகுந்த நாதர் கோயில்
 பொலிகின்ற கைலாச புரமும் அஃதே

பழம்பெருமை மிகஉடைய இத்த லத்தில்
 பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பா கத்தில்
 செழுந்தமிழில் கவிபாடும் திறமை வாய்ந்த
 சண்முகசி காமணியார் என்பா ருக்கும்
 அழகொளிரும் சிவகாம சுந்த ரிக்கும்
 அலைவாயில் வேலவனின் அருளி னாலே
 குழுவியொன்று பிறக்கமிக மகிழ்ந்த பெற்றோர்
 'குமரகுரு பரனே' என் றழைக்க லானார்!

பேரிறைவன் தந்தபெரும் பரிசாய் எண்ணிப்
 பெற்றவர்கள் அதனைமிகப் பேணிப் பேணிச்
 சீருடனும் சிறப்புடனும் வளர்த்தி ருந்தார்!
 சிந்தையிலே இன்பத்தின் ஊற்றைக் கண்டார்!
 கூரியநல் அறிவோடும் செயல்கள் ஆற்றும்
 கொள்கையிலே உயர்வோடும், பெற்ற செல்வன்
 பாரினிலே புகழோடு வாழும் நாளைப்
 பாசமுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்!

ஆனாலும் எதனாலோ அக்கு ழந்தை
 ஐந்துவய தடைந்தாலும் பேச வில்லை!
 தேனாக மழலைமொழி சிந்திச் சிந்திச்
 சிரிக்கின்ற பருவத்தில் ஊமை யாகித்
 தானாக மூலையிலே ஒதுங்கி நின்ற
 தளிர்நனை நினைத்துமனம் கனத்துச் சோர்
 ஊனாக உயிராக உள்ள செந்தில்
 ஒளிவேலன் சந்நிதிக்குக் கொண்டு சென்றார்

ஓயாமல், அலையொலியைக் கேட்ட தாலே
 உன்செவிகள் அலுத்தனவோ? எங்கள் மைந்தன்
 வாயாலே ஒருவார்த்தை பேச தற்கு
 வகைபுரிய மாட்டாயா? வைய கக்கதின்
 தாயாக இருப்பவனே! சண்முக காநீ
 தண்ணருளை மனமிரங்கித் தாரா யாயின்
 மாய்வோமே எனக்கூறிக் கண்ணீர் மல்கி
 மன்றாடி இராமுற்றும் தொழுதி ருந்தார்.

அகமுருக பத்தியுடன் தொழுத தாலே
 அருள்முருகன், அர்ச்சகரின் உருவில் வந்து
 மகவதனின் நாவினிலே ஆறெ முத்து
 மந்திரத்தைக் கருணையுடன் எழுதிச் செல்ல,
 ஐகமுழுதும் வியப்படையும் வண்ணம் அந்தத்

தங்கமகன் வாய்திறந்து தந்தை தாயை
 மிகஅன்போ டழைத்தனைக் கேட்ட பெற்றோர்
 வேலவனின் திருவடிக்கு வாழ்த்துச் சொன்னார்!

குமரனருட் பொழிவதனால் பேசும் ஆற்றல்,
 குறைவற்ற கல்விநலம், வாய்க்கப் பெற்ற
 குமரகுரு பரர்இயி குரலெ டுத்துக்
 கொஞ்சதமிழ் மொழியினிலே வார்த்தை பின்னி
 அமரரிடர் தீர்த்தருளிப் பெருமை கொண்ட
 அறுமுகனின் புகழ்முழுதும் கலந்தி னிக்கும்
 அமுதமெனக் கந்தர்கலி வெண்பா என்னும்
 அழகுடைய நூலொன்றைப் பாடித் தந்தார்!

தான்பிறந்த ஊரான ஸ்ரீவை குந்தம்
 தனிலுறையும் கைலாச நாதர் பற்றித்
 தேன்தமிழில் நற்கயிலைக் கலம்ப கத்தைச்
 செய்தளித்து பக்திநெறி வளர்க்க லானார்.
 மேன்மைமிகும் மாமதுரை நகரம் சென்று
 மீனாட்சி அன்னையினைப் பணிந்து போற்றி
 வான்புகழும் பாடி 'பிள்ளைத் தமிழை'ப் பாடி
 மாறாத புகழேணி ஏறிக் கொண்டார்.

மதுரைநக ராண்டதிரு மலைநா யக்கர்
 மனம்விரும்பி வேண்டியதால் அரங்கில் ஏறி
 அதியழகாய்த் தன்கவிதை விரித்துக் கூறும்
 அமயமதில் அர்ச்சகரின் மகளைப் போல
 விதிமுதல்வி மீனாட்சி வந்து கேட்டு
 மேலான முத்துமணி மாலை ஒன்றைக்
 குதித்தெழுந்து மன்னர்கழுத் திருந்தெ டுத்துக்
 குமரகுரு பரனார்க்குப் பரிசாய்த் தந்தார்!

சொக்கலிங்க விளையாட்டை உலகோ ருக்குச்
 சொல்லுவகையில் நன்மதுரைக் கலம்ப கத்தை
 மிக்கஎழில் விளங்கிடவே படைத்த ளித்து
 மெய்யாகத் தமிழுக்கோர் அணியைச் சேர்த்தார்!
 எக்குறையும் இல்லாமல் மனித சாதி
 எப்பொழுதும் தலைநிமிர்ந்து வாழ்வதற்குத்
 தக்கவழி எதுவென்று காட்டுகின்ற
 தன்மையிலே நீதிநெறி விளக்கம் சொன்னார்!

ஊர்ஊராய்ச் சென்றிறையை வணங்கும் ஆவல்
 உளத்தெழுவே சிராப்பள்ளி சென்ற டைந்து
 சீர்ஊரத் திகழ்கின்ற தாயு மானார்
 திருவடியைச் சிரம்தாழ்த்தி வணங்கி நின்றார்!
 நீர்ஊரிக் கழுகுகளில் நெல்நி ரப்பி
 நேர்த்தியினை எங்கெங்கும் தெளித்தி ருக்கும்
 ஆருரின் பூங்கோயில் அமர்ந்த ஈசன்
 அருள்வளத்தை மணிமாலை ஆக்கித் தந்தார்.

தருமபுர ஆதீனம் அமைத்துத் தந்து
 சைவநெறி வையமீதில் தழைக்கச் செய்த
 குருஞான சம்பந்தர் மரபில் நான்காம்
 குருவாக ஒளிசெய்த தம்பி ரான்பால்
 மருள்நீங்க ஞானஉப தேசம் பெற்று
 மனத்தினிலே உயர்ந்திடும் அவர்க்குத் தந்தார்!
 பெருமையினைத் தரும்வகையில் கோவை நூலை
 பீறிவரும் கவிதைகளால் சூட்டி நின்றார்!

இங்கிருக்கும் திருத்தலங்கள் பலவும் ஏகி
 இறைவனவன் இணையடியை வணங்கிப் பின்னர்

கங்கைநதி பாய்ந்தோடி வளங்கொ ழிக்கும்
 காசிநகர்க் கடவுளினைக் காணச் சென்றார்!
 அங்கிருக்கும் பிஞ்ஞுகளும் விஸ்வ நாதன்
 அந்தியினை உலகுயிர்கள் அடையும் காலை
 துங்கமிகும் 'ஓம்' அதனை உபதே சித்துத்
 துறக்கத்தின் வழிதிறக்கத் துணைசெய் வானாம்!

கேதார நாதர்க்குக் கோயில் ஒன்றைக்
 கீர்த்தியிலும் காசியிலே நிறுவ எண்ணி
 ஆதார நிலம்தேடி பாது ஷாபால்
 அவர்செல்ல விழைந்ததனால் ஹிந்துஸ்தானி
 தோதாகக் கற்றறிய வாணி தன்னைத்
 துதிபாடி ஒருமாதை புனைந்த ளித்தார்
 மாதாவின் அருளாலே கற்றுத் தேர்ந்து
 மன்னர்முன் சிங்கத்தில் ஏறிச் சென்றார்!

குமரகுரு பரருடைய பெருமை எல்லாம்
 குறையறவே உணர்ந்திட்ட பாது ஷாவும்
 கமலமலர் இதயமிகக் கனியப் பெற்றுக்
 கருவட்டம் அளவுநிலம் கொண்ட ளித்தான்
 உமையவளுக்க (கு) உடலினிடப் பாகம் தந்த
 ஒருவனுக்குக் கேதார மந்திர கட்டித்
 தமிழினிலும் இந்தியிலும் உரைகள் ஆற்றிச்
 சைவநெறி வளர்க்கஒரு மடமும் கண்டார்!

இன்னுமவர் செய்திருந்த பணிகள் தம்மை
 எண்ணுகையில் நம்முடைய இதயம் விம்மும்!
 மன்னுலகு பயனடைய அவர்ப் படைத்த
 மாண்புடைய நூல்களெல்லாம் பெருமை சேர்க்கும்!
 பொன்னொளியை பக்திநெறி வழியே இந்தப்
 பூவுலகில் அவர்விரித்த அருமை தோன்றும்!
 தன்னிகரே இல்லாமல் விளங்கி நின்ற
 தமிழ்க்குமர குருபரனார் நாமம் வாழும்!

ஒருசிறிய பெண்குட்டும் மாலை கொள்ள
 ஒப்பறியாச் சிவன்தனது தலையைத் தாழ்த்தித்
 திருவுடைய குங்கிலிய கலய ருக்காய்த்
 திரும்பவும் தன் தலைநிமிர்ந்த பனந்தாள் ஊரில்
 அருளுயரும் குமரகுரு பரர்க்குப் பின்னால்
 ஆறாவ தாய்வந்த குருபி ரானாம்
 திருதில்லை நாயகனார் காசி தன்னில்
 திகழ்ந்திருக்கும் மடத்துக்குக் கிளைஅ மைத்தார்!

செம்பவள வண்ணத்துச் சிவனைப் போற்றிச்
 செம்மையுறச் சைவநெறி விளங்கப் பண்ணி
 அம்புவியில் வழிகின்ற உயிர்கள் யாவும்
 அன்புவழி தனைநாடிச் செல்ல வைத்து
 வம்பின்றி நாம்வாழத் துணையாய் வாழும்
 மாண்புடைய நன்முத்துக் குமார சாமித்
 தம்பிரான் சுவாமிகளிங் கினிது வாழ்க!
 சந்தமும் காசிமடம் சிறந்து வாழ்க!

எஞ்ஞான்றும் எங்கெங்கும் இனிமை கூட்டி
 இளமையெழில் குலுங்குதமிழ் உயர்ந்து வாழ்க!
 அஞ்ஞானம் அத்தனையும் அகலச் செய்யும்
 அறிவான ஒளிவெள்ளம் விரிந்து வாழ்க!
 மெய்ஞ்ஞானம் தனைநல்கி நலம்ப யக்கும்
 மேலான குருமார்கள் சிறந்து வாழ்க!
 விஞ்ஞான விரிவுக்குள் அடங்கி டாமல்
 விளங்குகிற தெய்வீகம் மிகுந்து வாழ்க!

குரு யார், சீடன் யார்?

ஸ்ரீ சிருங்கேரிஐகத்குரு ஸ்ரீ ஸந்நிதானம் உபதேசம்

சுகம் என்பது இரு வகைப்படும். ஒன்று சுகுணிகம். மற்றொன்று நித்யம். சிறிது நேரம் மட்டும் இருக்கக்கூடிய சுகம் சுகுணிகம். எப்பொழுதும் அழியாதிருக்கக்கூடிய சுகம் நித்யம். சுகுணிக சுகத்திற்குப் பல வழிகள். ஆனால் நித்யமாகப்பட்ட சுகத்திற்கு ஞானமார்க்கம்தான் ஒரே வழி. இதற்கு வழி காட்டுபவரே, ஞானத்தைப் புகட்டுபவரே குருநாதர். எனவே நாம் நமது அளவிட இயலா பக்தியை குரு விஷயத்தில் மேற்கொள்ள வேண்டும். ஆச்சார்யாள் நமக்கு உத்தமமான வழி காட்டுகிறார். எனவே நமக்கு ஈசுவரன் வேறு, குரு வேறு என்ற பேதமில்லை. இருவரும் ஆப்தர்கள். பூஜைக்குரியவர் ஈசுவரன். அவரை பூஜிப்பவர் குரு. ஈசுவரனிடத்திலிருந்து வேறுபடாத குருவின் உபதேசம் நமக்கு சிரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கும். ஆனால் அவர் சொல்லும் வழியில் நாம் செல்ல வேண்டும். இதுவும் படிப்படியாகத்தான் செய்ய முடியும். ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதர் 'வேதோ நித்ய மதீயதாம்' என்று சொன்னார். நன்றாக வேத அத்யயனம் செய்து, வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மாக்களை ஒழுங்காகச் செய் என்றார். முதலில் கர்ம மார்க்கத்தை அனுசரிக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகு அஷ்டாங்க யோகத்தை மனப்பக்குவத்துடன் ஸ்தாபித்தால் அந்த ஞானத்திற்குச் செல்லலாம்.

னிடத்தில் அபாரமான கருணை இருக்க வேண்டும். குரு, தான் தத்வ நிஷ்டராக இருந்து கொண்டு சிஷ்யனுக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டியது அவசியமாய் இருக்கிறது. சிஷ்யர்களின் கடமை குருவிடம் பக்தி செலுத்துவது என்ற தர்மத்தை நாம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அதனால் நாம் ஸகல ஸ்ரேயஸ்ஸையும் அடையலாம்.

காற்றை நாம் காண முடியாது. ஆனால் மூக்கை நன்றாக அடைத்துக் கொண்டால் காற்று உண்டு என்று நிச்சயம் உணருவோம். அதுபோல் ஆத்மாவை நாமே பக்தி, ஞானம், தபஸ் என்ற முறைகளைப் படிப்படியாகக் கையாண்டு அடைய வேண்டும். அப்போதுதான் ஆத்மா சாக்ஷாக்காரம் பெற முடியும். அது ஏற்பட்டால், அக்ஞானமும் அதனால் ஏற்பட்ட உலக பந்தமும் விலகும். அப்போது ஆத்மாவை அறிந்து பெருமையில் ஈடுபடலாம்.

மிகவும் சூக்ஷ்மமான சாஸ்திர தத்துவங்களைப் பற்றியும், வேதபாகங்களைப் பற்றியும், தேர்ச்சியுடன் பேசினால், பண்டிதர்கள் நிறைந்த சபையில் அல்லது வாக்யார்த்த சபையில் கியாதியும், புகழும் பெறலாம். ஆனால் இது மெச்சத்தகுந்ததாயினும் உலகத்தின் ஆசாபாசங்களிலிருந்து விடுதலை பெற உபயோகமானது. உலக பந்தத்தை உதறித் தள்ளி அதிலிருந்து விடுபட்டு மேலே வெளிவருவதற்கு வேண்டிய சக்தியும் மனோதிடமும் ஆத்ம ஸாக்ஷாக்காரத்தை உபதேசிக்கவல்லவரான ஞான குருவை அண்டி அவருடைய உபதேசத்தையும், அனுக்ரஹத்தையும் பெற்றால்தான் முடியும்.

எவர் (சிஷ்யனின்) ஹிதத்தை உபதேசிக்கிறாரோ அவரே குரு.
 எவன் குருவிடத்தில் பக்தி உள்ளவனாக இருக்கிறானோ அவனே சிஷ்யன்.
 சிஷ்யனுக்கு ஆத்ம வித்யை உபதேசிப்பவர்தான் குரு. அதற்கு அவருக்கு சிஷ்ய

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

FEBRUARY 1993 ஆங்கீரசு தை-மாசி

துன்பத்தில் இன்பம்

சென்ற பத்து ஆண்டுகளாக எம் நாட்டில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் கலவரங்களினால் இங்குள்ள எல்லா இந்துக்களுமே பலவாறு பாதிக்கப்பட்டிருப்பதை நாமனைவரும் அறிவோம். சிலர் கடுமையான தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றனர். வேறு சிலர் பெரும் பொருட்சேதத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் பெற்றூர், பிள்ளைகள், சகோதரர், கணவன் மனைவியர் முதலியவர்களை இழந்தும் பிரிந்தும் துன்பத்திற்குள்ளாகியிருக்கின்றனர். இவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு துளியளவு நிவாரணம்தான் கிடைக்கின்றது. இவை எங்கெங்குள்ள விளைப்பயனே.

எத்தனையோ இன்னல்களைப் பொறுத்துக் கொண்டும் சகித்துக் கொண்டும் இருப்பவர்பலர். மேலும் பலர் உலகளாவிய ரீதியில் பிறநாடுகளுக்குச் சென்று கல்வி கற்றுத் தந்தியோகம் செய்தும் முன்னேறி வருகின்றனர். அவ்வாறு சென்றவர்கள் ஒன்றிலும் குறைபாடுகையில்லை என்பதையும் நாம் அறிவோம். தெரிந்தோ தெரியாமலோ வெளிநாடு சென்ற அனைவரும் ஆங்காங்கு உழைப்பாலும் உத்தியோகத்தாலும் உயர்ந்துகொண்டே வருகிறார்கள். இவையும் எங்கள் விளைப்பயனே.

இந்துக்களாகிய நாம் இன்னும் கவனிக்கவேண்டிய ஒரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் இங்கிருந்து வெளிநாடு சென்ற அத்தனைபேரும் தங்கள் இந்துமதத்தையும் இந்து நாகரிகத்தையும் இந்துப் பண்பாட்டையும் தங்களுடன் எடுத்துச் சென்று தாங்கள் கால்வைத்த பூமியிலெல்லாம் அவற்றை வளர்த்து வருகிறார்கள். இலங்கைத்தமிழர்கள் நூற்றாறுபது வெளிநாடுகளில் வாசம் செய்கிறார்கள் என்று தெரிய வருகிறது. இவற்றுள் நாற்பது நாடுகளிலாவது சின்ன அளவிலோ பெரும் அளவிலோ இந்து ஆலயங்கள் வேரூண்டிருக்கின்றன. பல ஊர்களில் இந்துமத ஸ்தூபனங்கள், சங்கங்கள், மன்றங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. அமெரிக்காவில் மாத்திரம் இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட இந்து ஆலயங்கள் தோன்றிவிட்டன. கனடாவில் பத்து ஆலயங்களும் மற்றும் பன்னிரண்டு மேலைத்தேய நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒன்றுக்குக் குறைவில்லாத இந்துக் கோயிலும் அந்த நாடுகளை அலங்கரிக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் உற்றுநோக்குமிடத்து இந்தப்பத்து ஆண்டு காலத்தில் எவ்வளவு தூரம் எங்கள் இந்துமதம் உலகம் முழுவதும் பரந்துவிட்டது என்பது புலனாகின்றது. இத்துடன் நின்றுவிடப் போவதில்லை. உலக மக்கள் மத்தியிலே இந்துமதத்தின் பெருமை செறிந்து பரந்து விரிவடையும் காலம் வந்துவிட்டது. 1949 ஆம் ஆண்டில் எங்கள் சிவயோகசுவாமிகள் தமது அமெரிக்க சிஷ்யர் சுப்பிரமணிய சுவாமியின் முதுகில் ஓங்கி ஓர் அறை கொடுத்துச் சொன்னார்கள் "இந்த அடி உலகமெங்கும் கேட்கும்" என்று. இப்பொழுது கேட்கத் தொடங்கிவிட்டது.

பிறமதத் தூதுவர் இங்குவந்து இந்துக்களை நயத்தாலும் பயத்தாலும் மதம் மாற்றி வந்தனர். ஆனால் இந்துமதமோ தானாகவே உலகமெங்கும் சென்று தனது ஒளியைப் பரப்பத் தொடங்கியுள்ளது. அர்த்தமுள்ள இந்து மதம் அனைத்துலகையும் தன் குடைக்கீழ் கொண்டுவரும் காலம் நெருங்கிவிட்டதோ? எல்லாம் இறைவன் திருவிளையாடலே.

போற்றி போற்றி சிவசிவ போற்றி

அந்தமும் ஆதியும் அகன்றேன் வருக
செந்தண்மை பூண்ட செல்வன் வருக
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் வருக
எந்தமை யாளும் இறைவன் வருக
கற்பனை கடந்த கடவுள் வருக
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் வருக
பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தோன் வருக
சீரொடு பொலியும் சிவனவன் வருக
சிந்தா மணியென் தேவன் வருக
நந்தா விளக்கே நலஞ்சுடர் வருக
நீற்றொடு பொலியும் நிமலன் வருக
ஆற்றொடு தோற்றும் அமலன் வருக
அற்புதன் வருக அநேகன் வருக
பொற்புட னடஞ்செய் புனிதன் வருக
விற்பொலி நுதலாள் விமலன் வருக
சொற்றுணை வேதியன்
பொற்று ளிணைகள் பொலிந்து வாழ்க
கற்றோ ரேத்துங் கழலடி வாழ்க
மற்றோ ரறியா மலர்ப்பதம் வாழ்க
அற்றோர்க் குதவும் அருட்பதம் வாழ்க
தன்னே ரில்லாத் தாளிணை வாழ்க
என்போல் வந்த இணையடி வாழ்க
கண்போற் காக்குங் கழலடி வாழ்க
விண்போல் விளங்கும் மெய்யடி வாழ்க
பெண்பா லுகந்த பித்தன் வாழ்க
மண்மேல் மலரடி வைத்தோன் வாழ்க
தற்பரன் வாழ்க சதாசிவன் வாழ்க
சிற்பரன் வாழ்க சின்மயன் வாழ்க
முழுதுமாய் நின்ற முதல்வன் போற்றி
தொழுமடி யார்கள் துணைவா போற்றி
என்றுமெ னுளத்தில் இருப்பாய் போற்றி
மன்று ளாடும் மணியே போற்றி
பொன்று முடலைப் பொறுக்கேன் போற்றி
சென்றடை யாத செல்வா போற்றி
ஆதி போற்றி அரணே போற்றி
சோதி போற்றி சுடரே போற்றி
நீதி போற்றி நிறைவே போற்றி
மாதொரு பாக மலர்ப்பதம் போற்றி
ஏதொரு பற்றிங் கில்லைப் போற்றி
போற்றி போற்றி பொன்னடி யென்றும்
போற்றி போற்றி சிவசிவ போற்றி

— சிவயோக சுவாமிகள்

இந்துக்கள்...

(1ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

விட்டபிழைகளை இனம் கண்டு, திருந்தி, புதிய சவால்களை எதிர்கொள்ள வழி கோல வேண்டும். இந்துமத அடிப்படைத்தத்துவங்களை அனைத்து இந்துக்களும் அறிந்திருக்க வேண்டும். இவற்றைப் பெற்றோர்கள், பெரியோர்கள், சமயவழிகாட்டிகள் இளைஞர்க்கு சொல்லிக் கொடுத்தல் வேண்டும். இது வாழ்க்கையைச் செம்மையாய் நடத்தவும் அதன் ஏற்றத்தாழ்வுகளை விளங்கிக்கொள்ளவும் உதவும். ஒருவரின் அறநோக்கும் சமய நம்பிக்கைகளும் உறுதிப்படுத்தப்படும். மிஷனரிமாருடைய ஆசைவார்த்தைகளுக்கு இடங்கொடுக்காது எதிர்காலத்தைத் தைரியத்துடன் வரவேற்கத்தக்க உறுதியை அளிக்கும்.

இந்துமதம் அல்லது சநாதன தர்மம் என்பதன் ஆதியந்தமற்ற தத்துவம் மனிதவர்க்கத்தை முழுமையாக அரவணக்கிறது. அது எக்காலத்திலும், எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் எல்லோரையும் தழுவும் பெருமையுடையது. ஏனைய சமயங்களைப் போலல்லாது முத்திக் குப்பல வழிகள் உண்டு என்று ஏற்றுக்கொள்வது. இந்தக் கருத்தைக் கொண்டே சகிப்புத் தன்மை ஓர் இந்துவின் இரத்தத்தில் ஊறிக்கிடக்கிறது. தனது சமயத்தை நன்கு புரிந்து கொண்ட இந்து ஒருவன் எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும், மூடநம்பிக்கைகளையும் போலிக் கருத்துக்களையும் உதறிவிட்டு இடத்துக்கு ஏற்றவாறு தன்னை அமைத்துக்கொள்ளலாம். தனது ஆத்மா தெய்வீகமானது, அழிவற்றது, உடலோ அழியுந்தன்மையுள்ளவன்று என்ற பேருண்மைகளை உணரவில்ல ஓர் இந்துவுக்கு உறுதியான, அச்சமற்ற வாழ்க்கையோடு தன்மானமும் கௌரவமும் நிச்சயம் கிடைக்கும். இந்துமத உண்மைகளை சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமையினால்தான் ஓர் இந்து வலிமை குன்றியும் குழப்பநிலையிலும் அவதிப்படுகிறான். தன்னையும் தனது சமூகத்தையும் பராமரிக்கும் சக்தியை இழந்து விடுகிறான்.

புதிய சவால்களை எதிர்க்கத்தக்க முறையில் இந்துக்கள் தங்களை ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்வதில், விசேஷமாக இடம்பெயர்ந்தும் நிலைகுலைந்தும் அவதியுறும் இந்துக்களுக்கு உதவி செய்வதில் முக்கிய கவனம் செலுத்தவேண்டும். நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் சமூகநல அபிவிருத்தி சங்கங்கள் உதய மாகவேண்டும். இவை ஒன்றோடொன்று போட்டியிடாமல் ஒற்றுமையாகப் பணியாற்ற வேண்டும். இந்துமத சம்பிரதாயங்கள் போதனைகளின்படி சாதிமத வேற்றுமையின்றி ஏனைய மக்களுக்கும் உதவி செய்யவேண்டும். மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை என்பது இந்துமதத்தின் ஓர் அடிப்படைக்கோட்பாடு.

இந்துமக்களுக்கு ஓர் புதிய சந்தர்ப்பம் காத்திருக்கிறது. எங்கள் ஒப்புயர்வற்ற சமய, கலாச்சாரப் பண்புகள் வழியாகத் எங்கள் வாழ்க்கை மூலமும் பணிகள் மூலமும் மற்றைய மக்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கி, இன்றைய கலகம் நிறைந்த உலகில் தாங்களும் நிம்மதியாக வாழ்ந்து ஏனைய மக்களும் நிம்மதியாக வாழ்வழி செய்வோமாக.

*****

மன்னார் ஸ்ரீமுருகன் ஆலயத்தில் மகாசிவராத்திரி

பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், மன்னாரிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் வாழும் இந்து மக்கள் இவ்வாண்டு மகாசிவராத்திரி விரதத்தை முறைப்படி அனுஷ்டிக்கக் கூடியதாயிருந்தது.

மன்னார் ஸ்ரீமுருகன் கோயில் நிர்வாகஸ்தர் பெருந்தொகையான அடியார்கள் அங்கு வந்து வழிபாடு செய்யவும் நித்திரை விழிக்கவும் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தனர். அவ்வாறு செய்தது அந்தப் பகுதிகளில் வாழும் இந்துக்களுக்கு பெரும் வாய்ப்பாகிவிட்டது. பெரும் கூட்டத்தைத் தாங்கக்கூடிய வகையில் கொட்டகைகள் போட்டு பூசைகளையும் பாடல்களையும் அருளுரைகளையும் அனைவரும் கேட்கக்கூடியதாக ஒலிபெருக்கிகளை அமைத்தும் மற்றும் வசதிகளைச் செய்தும் நான்கு சாமப் பூசைகளையும் செய்தமையால் அன்று அவ்விடத்தில் குழுமிய நாலாயிரம் அடியார்கள் நற்பலன் அடையக் கூடியதாயிருந்தது. மறுநாட்காலை மன்னார் காவல் நிலையப்பொறுப்பதிகாரிகள் சேர்ந்து அடியார்கள் அனைவருக்கும் அன்னதானமிட்டு மகிழ்வித்தனர்.

சிலகாலமாக இவ்வாலயத்தை ஒழித்துக்கட்ட முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன என்பதும் இலங்கை இந்துப் பேரவையின் தலையீட்டினால் அவை தோல்வியடைந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

Challenges facing the Hindus and the way to overcome them

Rajaregam

A prolonged and bloody internecine conflict is raging in Sri Lanka causing misery and suffering on a large scale. People belonging to various communities are being killed daily and many more are crippled. Over a million people have been displaced from their homes and are languishing in makeshift refugee camps in their own country and others are eking out an existence in foreign countries as unwanted guests. Damage to property, official and private, is vast. Many homes built on incomes earned after a lifetime of hard work are now in ruins, caused either by indiscriminate shelling or bombing or by conscious bull-doing or by looting perpetrated by one's own kind. The pathetic irony is that while official construction of the houses programme is done with much fanfare, destruction of houses mostly unknown to the general public is taking place on the other. Those directly affected by this devastating conflict are undergoing a traumatic experience. The psychological wounds caused may take decades to fade away from one's system. A whole generation has been seriously affected by this conflict.

Economically, the wealth of this country is being drained away. The government spends about twenty five billion rupees a year to prosecute the war, where one group of citizens are fighting another. The L.T.T.E must also be spending a large sum of money arbitrarily collected as taxes from the people. While such large sums are expended for military purposes, the government goes to international agencies and developed countries for financial aid to balance the budget. This tragic state of affairs continues year after year and neither the people nor the international community are sufficiently concerned to put a stop to this debilitating conflict.

All communities — Buddhists, Hindus, Christians and Muslims — are affected by this war and many of them are suffering in silence. The Hindus, who are the second largest religious community in Sri Lanka, are affected the most. The conflict is confined mainly to the North-East province, where the Hindus are the predominant community. They form eighty four per cent of the Tamil community and are not well-knit as the other religious communities. Unlike Christianity and Islam, Hinduism does not believe in proselytization and therefore, its adherents do not have a fund for this purpose. Neither do they receive large and regular financial contributions from abroad for their activities. The Hindus do not have a strong organisational network to help in the relief and rehabilitation of refugees. The Hindu refugee is, therefore, neglected by his Hindu brethren and is helpless. He falls an easy victim to the temptations of the missionaries, who see in this situation a grand opportunity for conversion to their faith. Temptations are offered in the form of assistance to repair houses damaged in the conflict, to educate the children in their numerous institutions, which were mostly started during colonial times, to provide places in orphanages and Homes for the Elders and to obtain jobs, locally or overseas. Social service is used as a convenient instrument for religious conversion. Lack of sufficient facilities provided by the government and Hindu organisations enables the missionaries to exploit the situation. They are keen in not only running refugee camps, but also in visiting regularly those run by the government or the UNHCR. It is interesting to note that in the Madhu Refugee Camp, next to the Madhu Church, there are about thirty thousand refugees. The missionaries with their large force of religious and lay workers maintain good relations both with the government and the LTTE and are, therefore, able to move about freely in any part of the country.

Many Hindu temples have been damaged or destroyed in the North-East province and though it is difficult to repair or renovate them in an embattled area, yet no attempts have been made to restore temples in areas free from the conflict. However, it is pleasing to note that the famous Thiru Koneswaram Temple in Trincomalee has been restored with governmental assistance and is now used by the Hindu devotees. At the intervention of the Hindu Council of Sri Lanka sufficient funds have been provided by the government to repair the Durgai Amman Temple at Tellipalai and funds have also been promised for the repair of the Vattapalai Amman Temple in Mullaitivu. Unfortunately, the famous temples of

Thiruketheeswaram in Mannar and Thiru Naguleswaram in Jaffna are still in a state of disrepair. It is sad that in many areas the Hindus are deprived of the use of their temples, either due to the prevailing conflict or due to disrepair. At a time when spiritual sustenance is necessary to help alleviate the physical hardships undergone by the Hindus, the non availability of the use of the temples is a great calamity.

In view of the adverse circumstances, some devotees started a new temple to cater to the religious needs of the people of the area. Even these measures met with opposition by interested parties, who are well served by churches belonging to their denomination. The Hindus of Mannar, who have been worshipping at the Sri Murugan Temple for the last seven years are now facing this problem. The reason given for opposition to the temple is that it stands on state land, forgetting that many places of worship of the various communities, including churches, stand on state land. In recent times many grottos have appeared in various parts of the North-East province on state land, mostly at road intersections.

The conflict has separated families, whose members are scattered in different parts of the world. Family ties and attachment to one's religion and culture are weakened and the practice of age old customs and traditions is impaired. The whole life style has changed for these enforced emigrants. In many cases the younger members of the family have gone abroad and the older ones, particularly the parents, are left behind. In this process most people are undergoing great hardship, the older ones in the evening of their lives are left to fend for themselves and the younger ones are struggling to adapt themselves to the changed environment. In this test of endurance many are falling by the wayside and many others have made it good.

The Hindu community of Sri Lanka, both at home and abroad, is undergoing trials and tribulations. It must learn to face the problems and overcome them with faith in God and in itself. It must learn from its mistakes and plan out a strategy to meet the new challenges. A basic knowledge of Hindu religious tenets is an important requirement, which parents, elders and religious leaders must impart, particularly to the young. This will help to put life in its correct perspective and understand its ups and downs. It will strengthen a person's moral fibre and religious convictions and prevent him from falling a prey to the temptations of the missionaries. It will equip him to face the future.

The perennial philosophy of Sanatana Dharma or Hinduism, which treats humanity as a whole, is applicable to all times and all circumstances. Unlike other religions it believes that there are various paths to salvation and the idea of tolerance, inbuilt in a Hindu, springs from this concept. The Hindu should, therefore, with a good understanding of his religion, bereft of superstitions and unnecessary rituals, be able to adapt himself well in the various countries he lives. The belief that his soul is divine and permanent, and his body that is matter and perishable makes a Hindu strong and fearless, the necessary prerequisites for a life of honour and self-respect. It is lack of proper knowledge of Hinduism that makes a Hindu weak and disorganised, unable to look after himself and protect his community's interest.

The Hindus must organise themselves to meet the new challenges. Emphasis must be made to help one another, particularly the disadvantaged and displaced members of the community. Social service organisations must spring up in many parts of the country and must work in co-operation with one another and not in competition. In keeping with Hindu tradition and teachings, help must also be rendered to others, irrespective of caste or creed. Service to humanity is service to God is a fundamental tenet of the Hindu faith.

A new opportunity awaits the Hindu. Armed with his religious and cultural values he should by his life and work be an example to others in the art of live and let live, so badly needed in our strife-torn world.

The Bhagavad Gita —

The Timeless Epic of Hindu Faith

Nachchiyar

In times of crisis when man is tortured by doubt and conflict of duties, he becomes helpless and tries to solve them according to his own ability; sometimes he finds it insurmountable. It is then that he turns to God for light and guidance as Arjuna did when he was torn between winning the war and killing his own people. This story of Arjuna seeking Lord Sri Krishna's Grace is the story of the Gita which is a poem of crisis, of political and social crisis and even more so, of crisis in the spirit of man dealing essentially with the spiritual background of human life. It is in this spiritual background that man's practical problems of everyday life appear.

The Gita is a call to action by the Lord to meet the obligations and duties of life set against the spiritual background of Sanatana Dharma. Infact the mysticism of this song consists in the performance of duty, in a spirit of detachment, surrendering all results to God. "He who acts dedicating all actions to God shaking off all attachment, remains untouched by sin just like the lotus leaf which remains untouched by water", says the Lord. Generally man acts with fear and desire — desire for certain results and fear that these results may not be achieved. When one broods over results one often loses his nerve in the performance of his duty. He becomes impatient and angry; this envelops his spirit and he is completely controlled by his senses — the end justifying the means. On the other hand shaking off all attachment is renunciation of the fruits of action which creates inner peace and poise bringing about lasting results untainted by ugly means. Renunciation is not a cessation of work externally but is a non-attachment to the results. Sri Krishna teaches us that when action is performed in this spirit it will free one from bondage.

Action must necessarily yield results — right action will yield right results and vice versa, except that these results may not be immediately apparent. This is the law of cause and effect, a salient feature in the Gita. Inaction is condemned and action and life, have to be in accordance with one's svadharma — one's own duty. "It is better to perform one's duty even though badly done and be devoid of merit rather than perform another's duty well", emphasises the Lord.

Let us glean through the Gita for a moment — Tradition has it that the Pandavas lost all their properties to their Kaurava cousins at a game of dice and were banished to the forest. The period of exile was over and they were entitled to get back their lost property but the Kauravas refused to part with even an inch of land. Lord Sri Krishna intervened as Mediator but failed to persuade the Kauravas to be fair and just. He warned them of the deadly consequences of a ruthless war. This warning was not heeded and war was imminent; both the groups had to go back to the Lord, the universally revered omniscient One. The Kauravas were represented by Duryodhana, the eldest of the Kaurava brothers and Arjuna represented the Pandavas. Sri Krishna was sleeping on His couch when the two representatives arrived. Arjuna first entered and stood reverentially at His feet while Duryodhana came next and sat on the chair that was placed behind the couch. As Sri Krishna woke up He saw Arjuna first and after conversing with him He promised help. To Duryodhana whom He did not see at the beginning, He also promised help. He was to render help in two forms either as the unarmed Krishna by Himself or His entire man-power and resources without Him. Arjuna prayerfully chose the unarmed solitary Krishna while Duryodhana grabbed the other thinking that all Krishna's resources would be better! He was very material and wanted all but Arjuna subordinated the material resources and manpower to God's Grace.

And so the great battle for the kingdom between the Pandavas and Kauravas was declared. Lord Sri Krishna was Arjuna's charioteer. At the beginning Arjuna requested his charioteer to drive the chariot between the two armies so that he may survey the battle array. On seeing his own kinsmen poised for battle on the enemy ranks he was deeply disturbed. He became perplexed — was he to fight and kill his own dear and near ones or was he to flee the battle-field? It was on this momentous occasion that Lord Sri Krishna imparted to Arjuna His supreme teaching immortalised as the Bhagavad Gita.

Life is full of problems and it is a veritable battle-field where man is often in Arjuna's dilemma. He is unable to discern his course of action and is unequal to the challenges of the situation. He has to seek Divine Grace which he does with great piety and devotion or he succumbs to the challenges.

The great battle of Kurukshetra is fought for the Kingdom of Hastinapura. It is symbolical, for the kingdom here is the Kingdom of God — the true home that every individual knowingly or unknowingly aspires to attain. Arjuna is the Soul of man with Sri Krishna as the charioteer of the Soul. The Lord in human form, the Avatar Sri Krishna gives the message to the aspiring Soul Arjuna, who represents humanity. The song commences with the impending war and Arjuna endeavours to do what he thinks is right according to his moral, social and political standards. This is the great battle for an inner victory and the yearning cry of the Soul ready to give up the battle of life. It is afraid of the annihilation of its desires and its near and dear ones. It is heard doubting and trembling. "At this crisis, where from has this dejection come upon you; yield not to cowardice; cast off this faintheartedness and wake up," says the Lord in the Gita delivering His message in its entirety, for, each of the subsequent teachings is an elaboration of this idea from a particular angle. This is the Eternal Voice which continues to speak of the immortality of the Soul, the importance of the duty one has to perform and the spirit with which one should perform this action. Since Arjuna did not want to kill his own relatives in battle, the Lord says, "Know that the Soul of man is eternally existent. No body can destroy it even though the body is perishable. It is unborn, eternal, changeless and ancient. When one knows the Soul to be indestructible, eternal and changeless, tell Me Arjuna, who kills whom?" These lessons elevate the mind bringing peace in place of fears and doubts. A sense of faith and worship through illumination is now seen. Faith in the Lord is the great inward light which illumines and guides the Soul towards its ultimate destination. The Lord now calls Arjuna to action. "Perform your duty renouncing the fruits of action with your heart fixed on the supreme Lord. You have the right to work but for work sake only. You have no right to the fruits of work." Renouncing the fruits of action makes the doer feel that he is merely an instrument of God.

The Lord then calls Arjuna to another form of action, an action in the form of a deep prayer and a prayer of silence. In silence the vision of God as seen in all things in creation, especially so in whatever is beautiful and good is revealed. In Paul Brunton's words this is the tryst one must faithfully keep with silence in order to achieve the revelation. Mingled with the prayer of silence, is the infinite love and adoration to God by the Soul. As one loves the Lord, the tendency to offer everything, even one's life to Him, becomes sincere devotion. Arjuna is gradually led by Sri Krishna to understand the manifestation of the Divine Glory in objects of the world — the whole world is pervaded and supported by this Divine Glory. He is next blessed with the Vishvarupa Dharishanam and he ecstatically exclaims "Thou art the Imperishable, the Supreme to be realised.... Thou art the Primal Being." It was only after this vision of the Cosmic Form of the Lord that Arjuna felt calm and composed. He was able to understand and relate all action to the Divine purpose and see the relationship between the Soul and the Lord — the Jivatman and the Paramatman. This is the symbolic companionship of Arjuna and Lord Sri Krishna.

The Kurukshetra war is constantly taking place in each one of us. It is not just a war that was fought several millennia ago but in the subtle form — the sukshma rupa, the war rages within us. The five Pandavas and the hundred Kauravas were fighting for the kingship of Hastinapura where they were born, nurtured and trained. In life the five good qualities of satyam, dharmam, shanti, prema and ahimsa are constantly at war with the many evil qualities numbering perhaps around hundred or more. Both these qualities are related to each other because of their common origin but being opposed to each other they become the disputants for the kingship of the Heart and the Atman is the charioteer helping to eradicate adharma. In short the Lord's teaching to humanity through Arjuna is, "Fight the battle of life. Let the virtue in you vanquish the vice, lead a dharmic or righteous life true to your nature or svadharma based on self and complete surrender to the supreme Lord. The Divinity within is your ever available guide. Attuning yourself to It, do your job as splendidly as you can. Every hero is obliged to wage the Mahabharata war in and through his own life." This epitomises the spiritual background of human existence. The sublime words in the Gita have given poetic articulation to those timeless problems man encounters and the answers to those will fascinate the spirit of man till the end of time. Thousands and thousands of years have rolled by since Lord Sri Krishna preached the Gita but we Hindus will always find something living in it. "It had something that fitted into the developing thought and had a freshness and applicability to the spiritual problems that afflict the mind", says Pandit Nehru.

A Thought - The Path of Devotion

"When all the strings of my heart are tuned, my Master at every touch of Thine, will come forth the Music of Love," says Rabindranath Tagore.

This music of love is man's devotional love for God; this is Bhakti. Man's devotion to God is as old as man. The Vedic and Upanishadic hymns are replete with bhakti where man is seen worshipping Nature with awe and reverence. The Kathopanishad says, "The Self cannot be realised by the study of Vedas nor by intelligence. It can be realised by him only whom It chooses; to him the Self reveals its own nature." This sentiment of Grace is re-iterated by Saint Manikkavasagar as அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்கி it is only through His Grace that one could worship His Feet".

The Impersonal Brahman of the Upanishadic era changed into the Personal God, the Ishta Devata in the Epic and later periods and bhakti blossomed forth during this time. The Gita says, "Relinquishing all religious rites and action, take refuge in Me alone. I shall deliver you from all sins." The act of relinquishing all acts is the doctrine of self-surrender or saranagati, the cardinal message that who-so-ever seeks the Lord's Grace offering himself fully at His Feet in absolute surrender and devotion, shall be saved.

The lives of our great saints and sages who sang the wonderful hymns of the Tirumurai, portray the different shades of devotional consciousness. Their devotion to God has a personal touch — they adore Him as the Absolute Power with no beginning nor end and sing of the sweetness of His transcendental beauty. They are seen serving the Lord as a servant serves his master, exemplified by Saint Appar who served the Lord lovingly; loving Him as a friend as Saint Sundarar who regarded the Lord as his

closest friend and was known as Tambiran Tholan the friend of the Lord; doting on the Lord as a parent as portrayed by Saint Sambandhar or becoming part of the Lord in spirit consecrating everything to Him as Saint Manikkavasagar did. These saints are true bhaktas who followed the path of devotion and according to the Bhagavad Gita the true bhakta is superior to the ascetic, the man of action and the man of wisdom.

Devotion is an innate character in all human beings — it is not alien to any one even though it may lie dormant in those who are deeply involved in worldly pursuits. To such persons, devotion means indulging in rituals and making large offering to the Lord. A moment's reflection would tell us that there is really nothing that one can offer the Lord — everything is His and His creation. Thus the offering is not important but the deep devotion with which the offering is made, is all important. Lord Sri Krishna says in the Gita, "Who so ever offers Me with pure love and devotion a leaf, a fruit, a flower or water, I accept with pleasure." The leaf, fruit, flower or water are worthless but they become priceless offerings in the Lord's eyes because He recognises the intense and sincere devotion of the devotee. Such devotion does not end with the offering of worship to the Lord. It is a continuous spiritual practice remembering the Lord all the time. In the Ramayanam, we see Sabari an old unlettered tribal woman, offering Lord Rama a half eaten fruit. This would be sacrilegious to us but Sri Rama shared the deep affections shown by this devotee and accepted the offering. This woman wanted to offer nothing but the best and so had to taste each fruit in order that she finds the sweetest one for her Lord.

Devotion is thus the Divine Love for the Lord — to repeat His Name, to hear It, to remember Him and to dedicate all actions to Him, is indeed true devotion.

Miracles Do Happen

By Mr. K. Mani, Madras

I was not a born atheist or an agnostic, but rather a devout Hindu. Yet several events that occurred after I married shook me to the foundation, forcing me to lose faith in my religion. First, I met with a serious motor scooter accident and had to be hospitalized for months. Having exhausted our meagre resources, my wife had to undergo untold hardships to keep our family fires burning and look after me.

Compounding these tragedies was an abortion that my wife was forced to have during her first pregnancy. She was heartbroken. As a Hindu who prayed at home and went to the temple regularly, these tragedies shook me out of my faith in the efficacy of prayer.

It was at this point of time that my wife conceived for the second time. With that, hope sprang up again and I began to pray, though not openly. The gynecologist who examined my wife and gave her pre-natal care said everything was okay and there was no cause for apprehension. But as a couple who had faced the trauma of abortion at the seventh month of my wife's pregnancy, we were not assuaged and there was a lurking fear in both our minds.

Our worst fears turned into a nightmare when my wife developed pains a month ahead of the baby's due date. I rushed my wife to the hospital. She was apparently in terrible pain. This was mirrored in her face. The very gynecologist who assured us earlier that everything was alright now had a different message. The baby was in a wrong position. There was no alternative to a Caesarean. Furthermore, the doctor wasn't sure if either of them could be saved as it appeared so complicated.

The time was midnight. Another person in the reception room asked me why I was looking so upset. He could see the fire raging within me. He asked if I was Hindu and I said yes. He asked if I was aware that this was the night of Shivaratri, the holiest night

for Saivite Hindus. He advised me to go to the Siva temple and pray and said whatever problem I had, it would be solved. There was nothing for me to do at the hospital and so I walked to the nearest Siva temple. Holy scriptures were being recited and devotees were singing bhajans. I sat in the corner facing the idol of God. I do not remember how long I was there. When signs of dawn appeared in the sky, I proceeded to the hospital with a heavy heart, ready for the worst. The gynecologist was still on duty and smiled when she saw me. She said a miracle had happened and that my wife had delivered a baby girl on the operating theatre before she could be anesthetized. Mother and child were keeping fine. Again she stressed that it was nothing short of a miracle. It was then that I realized that the Lord had answered my silent prayers that night. He saved my wife and child, and my faith in my religion and the power of prayer. My daughter is three years old now, and we named her Shivadarshani (Vision of Shiva). My wife calls her the "miracle". I agree.

Swami Vivekananda on Temples of India

"You have withstood the shocks of centuries simply because you took great care of it, you sacrificed everything else for it. Your forefathers underwent everything boldly, even death itself, but preserved their religion. Temple after temple was broken down by the foreign conqueror, but no sooner had the wave passed them the spire of the temple rose again.

Some of these old temples of southern India, and those like Sornnath of Gujarat, will teach you volumes of wisdom, will give you a keener insight into the history of the race than any amount of books. Mark how these temples bear the marks of a hundred attacks and a hundred regenerations, continually destroyed and continually springing up out of the ruins, rejuvenated and strong as ever! That is the national mind, that is the national life-current. Follow it and it leads to glory. Give it up and you die; death will be the only result, annihilation the only effect, the moment you step beyond that life-current"

Support for New Hindu University Snowballs

After Years of Planning, the Hindu University of America Will Open This Fall with Two Professors and Ten Students

Clouds of sandalwood incense will not fog the classrooms. Reverberating Vedic mantras will not echo in the hallways. A Ganga Goddesses cheerleader squad dressed in mini-skirts will not spur on a Himalayan Hunks football team into inter-collegiate battle. Nor will nerds dominate. Those extremes avoided, the new Hindu University of America (HUA) will nevertheless be downright Hindu in spirit, unapologetically American in social setting, cosmopolitan Indian in character and unequivocally Ivy League in scholastic standard.

With a bare-bones starting budget of \$ 150,000, the university is scheduled to open in September, 1993. "We will start with only two faculty members and 10 students for whom we will be soliciting applications in February," key HUA coordinator Dr. Choudhary told HINDUISM TODAY. The school will initially offer post-graduate masters and doctoral programs in Hindu Studies. The first campus is being located in Florida, near Orlando, home of Disney World. But "campus" for these founding students will not be rolling lawns, million-volume libraries and a busy sorority/fraternity social life. They will suffer Ghandian austerities, but be rewarded with quality attention from dedicated minds in an intellectually stimulating Hindu climate.

In the beginning, the curriculum will include graduate courses in Hindu philosophy, comparative religion, yoga philosophy and meditation. Subsequently, other courses will be added in Hindu devotional music and arts, holistic health (ayurveda), Oriental philosophies, Vedic studies, Eastern spiritual sciences, Tamil, Sanskrit, Hindi, ethics and morals, global ecology, global harmony/peace and herbal medicine. Transition to a full-fledged "regular" university on the model, but scale, of Harvard or Yale—with full undergraduate programs in the arts, sciences, humanities and social sciences—is scheduled for the year 2,000.

The first two faculty members—engaged on a non-salary basis—for the September opening: Dr. Yog Dhyana Ahuja, professor of philosophy at Denver Metropolitan College, Colorado and Mr. P. Mehta, a retired attorney and respected scholar.

Though Hindu, HUA's admission policy will not discriminate on the basis of creed. Christians, Jews and Buddhists can go to the Hindu University of America, just as Hindus and Buddhists attend Christian schools like Houston Baptist University. But HUA is determined to take its name seriously unlike Benaras Hindu University which, although founded to nurture the Hindu ethos, has since become so exclusively academic, almost nothing remains in curriculum and religious tone to justify the Hindu name.

The most vital Hindu icon at HU will be a campus temple. Regular attendance will not be dictated, but sensitively encouraged as part of the school's commitment to nurturing a spiritually buoyant atmosphere. Most organizers foresee the yoga courses will be so popular that, along with daily pujas, a special sublimity will distinguish the Hindu University, catalyzing intellectual and vocational study directed in the service of humanity. "A graduate from HUA will get a BA that, admittedly, he or she could get elsewhere," HUA spokesperson Mr. Khandelwal told HINDUISM TODAY. "But, the critical difference, and why we are building this school, is that students will receive a basic understanding of this great faith, Hinduism, to help them integrate spiritual values in their lives."

Selling the Vision

Though for decades excited talk about starting a Hindu university banded about the globe from coffee shops in Nepal to living rooms in Georgia, it finally took a serious tack around 1984 when Swami Tilak announced that the Hindu University concept was overdue. Several Indian Hindu men and women decided the hour had come. Discussions progressively got more sober and in 1989 the school was finally incorporated in Florida and secured licensing from the State Board of Education in October, 1992.

The growing impressive list of registered faculty now includes: Dr. Sunder Das; Dr. Krishna Mohan; Prof. J.P. Dave; Dr. David Frawley; Vyaas Houston; Swami Jyotiramananda; Professor Subash C. Kak; Dr. Vimal Mehta; Dr. J. Kenneth Rabac and Dr. K.L. Seshagiri Rao.

Hindu leaders are unhesitatingly backing the school. They already include Swami Satchidananda, Swami Chidananda, Swami Rama, Swami Jyotiramananda and Sivaya Subramuniyaswami. HUA workshops are being conducted nationwide to coalesce interest in the school. These are factsharing, fund-raising meetings—full of exchange of ideas and enthusiasm. Two were held in November—one in Atlanta, Georgia and another in Denver, Colorado. The Atlanta forum attracted over 50 persons—many from different parts of the country. Dr. Mrs. Joshi, professor of nutrition and biochemistry at Morris College, was present and shared: "The discussions were wonderful. Everyone was excited to hear about the creation of a highclass university on the calibre of Harvard or Yale. I feel the creation of this unique school will contribute to harmony and peace worldwide. A spiritual evolution is coming globally, and the very bright light that is Hindu philosophy can contribute very much to this awakening."

— HINDUISM TODAY, U.S.A.

Temple Artifacts Discovered in Mosque Walls Prove Hindu Claim

Some historians and archaeologists who have all along maintained that a Vaishnava temple existed until the early 16th century at the disputed site in Ayodhya have now come up with "fresh and conclusive evidence" in support of their claim. At a press conference in New Delhi on December 19th, the Historians Forum—chaired by Prof. K.S. Lal—released photographs and played videotapes to show "the conclusive evidence which was discovered during the night of December 6th and the next morning when debris of the demolished disputed structure was being cleared." Their most important evidence is an inscription engraved on a rectangular buff sandstone slab, about five feet by two feet in size. They said epigraphists have confirmed that the inscription is in Sanskrit and written in Nagar script in the 11th to 12th century.

"The inscription clearly mentions *Janmabhoomi* ["birthplace"] and also records the fact that it was at Ayodhya, located in Saket Mandal, a sub-region, that an extremely beautiful and magnificent temple with the spire (*shikhar*) of stone and pinnacle of gold (*hiranya*) was built which was dedicated to Lord Vishnu-Hari," claimed Prof. B.R. Grover, Dr. S.P. Gupta, Prof. Devendra Swaroop

and Dr. (MS) Sudha Malaiya. They said that Vishnu-Hari in the inscription refers to Ram (considered an incarnation of Vishnu). The sandstone slab bearing the inscription has a crack and the word *Janmabhoomi* appears on the fourth line next to it [see photo right with inset].

According to these historians and archeologists, the evidence was found in between two walls behind the left and central dome. "When the structure was built after destroying the temple, the temple remnants were left in the gap and plastered between the walls," they stated. Other findings included an intact marble image of Ram painted black and clad in a gold-red dhoti [above], which Dr. Gupta claimed was a pre-Babri image dating back to the 14th-15th century.

"The discovery of this inscription and other archaeological objects has thus finally vindicated our stand that at the very site of Janmabhoomi at Ayodhya there existed a Vaishnava temple from at least the 11th-12th century which was destroyed by Babar's men in order to build a mosque-like structure around 1528CE," they maintained.

THE NATURE OF MAN

By Dr. P. Nagaraja Rao

The more I live, the more I become convinced every day that every human being is divine.... The highest things are under your feet, because you are divine stars. You can swallow the stars by the handful if you want; such is your real nature. Be strong, get beyond all superstitions, and be free.

— SWAMI VIVEKANANDA

In the ideologies of the world, two very different concepts of the nature of man are competing and struggling for a wide acceptance and a complete sway over the minds of men. They are roughly described as the secular and the spiritual view. The rank, unbending materialists analyse man into a few pounds of carbon, a few quarts of water, some lime, a little phosphorus and sulphur, a pinch of iron and silicon, a handful of mixed salts, all scattered and recombined.¹ It is true that Nature has not constructed man out of any special material or elements which have not again and again gone into the composition of those less exalted creatures called animals. In the compounding of man, the same elements, the same instincts and urges of the animal world are found.² The naturalist looks upon man as a product of evolution, having a physical and a material origin with an animal ancestry. He is not born faultless and finished, but is being ground into shape by shocks of Nature in the process of time. With all this, the evolutionists acclaim man as the finest product and the crown of all creation. Julian Huxley describes man as the 'trustee of the process of evolution. He stands at the cross-roads of evolution'.³ Nature no longer helps him to evolve automatically. Men do not bloom like flowers, nor put forth fruits as trees. Man has to make the choice. It is for him to make his future or mar it.⁴ It is in him to rise heaven light or to sink hell deep. He is no longer Nature-directed. This is the uniqueness of man. There is much in the story of the bright little student who, when asked by the school inspectress, 'Who made you?', answered modestly, 'God made me small; the rest I grew myself'.

Man emerges out as a mutation and as a biological sport in the process of evolution. He has certain distinct qualities which make him unique. He has the power of reasoning, the faculty of imagination, the gift of speech, the capacity to dream, and the free will to bring into effect his desires. He is self-conscious and critical. He 'looks before and after and pines for what is not', and is not content to live in the perpetual, perishing present. He is not merely a creature. He is the only creature who has dared to be a creator. He alone can understand and invent concepts like infinity, eternity, immortality, and the square root of minus one ($\sqrt{-1}$). He alone lies awake in the dark and weeps for his sins and expresses regrets. He rises above the world of facts by the 'crystal cabinet of his mind' (in the words of Blake), and creates immortal works of art and literature.

Man is not merely a creature of circumstances, he is able on occasions to rise above the terrible odds of circumstances, propound mathematical theorems in beleaguered cities, compose metaphysical arguments in condemned cells, and cut jokes on the cross.

Some religious philosophers of the world have looked upon man as essentially divine in his nature. They declare that man is not a vile, fallen creature, tied down to a body of lust without any glimmer of divinity in him. They hold that he is the 'beauty and the paragon of the world'.⁵

Some others regard man as essentially vile and mean, and that he can do no good without the aid of the grace of God. He is described as a cunning biped, guided by the pleasure principle and conditioned by animal wants.

Impartial students of human nature have discerned a paradox in the nature of man. His dual nature has been the fascinating theme of many thinkers. Human nature, in the words of Bertrand Russell, is strangely poised between the bright vault of heaven and the dark pit of hell. Man today has in his possession all the new power science can give. Science has outmatched his capacity to use it wisely.⁶

Self-division is a fact of man's nature. His mere knowledge does not help him to get over it. His natural affections are at war with his religious beliefs. He is at war with himself, with his fellowmen, and with Nature.

Science and technology have enabled man to conquer Nature and manipulate her forces for his use. He is fast inventing forms of political and economic organizations that will enable him to live in amity with his fellowmen.

Pascal, in a celebrated passage, has testified with unmatched clearness to man's misery, as memorably as to his greatness. There is an internal war in man between reason and the passions. Having both reason and passions, man cannot be without strife, being unable to be at peace with the one without being at war with the other. Thus he is always divided against, and opposed to, himself.

Religion, morality, and philosophy alone can with great effort enable man to overcome his self-division. The loss of philosophic reflection and moral earnestness are bound to make him a plaything of others. One half of the world lacks a common faith today, and the other half has had a dogmatic faith imposed on it. It is sheer foolishness to imagine that self-division can be overcome, and moral progress achieved, automatically. It is not an easy walk over, a ride back home on the back of the charming animal called 'evolution'. The dual nature of man is a fact; it is in the experience of us all. Erasmus exclaimed: 'Look at Providence! He has confined reason to the cells of the brain and allowed passions the whole body to range.' The glory of man is not in his potentialities, but in his capacity to use them well. There is no use being cynical about man. He has an impregnable will and an indomitable spirit, which can either carry out the mandates of an Asoka or pile up atom bombs. It is within his power to create a world which is aesthetically beautiful, naturally productive, and ethically good, a world in which work is pleasant, a world where no one is hungry, where, above all, kindly feeling is common. It is such a faith alone that can sustain us. We do not say that it will be there tomorrow or a few years hence, but we are unconquerably persuaded that it will be there in the near future. 'Wonders there are many, but there is no wonder wilder than man', declared Sophocles.⁸

¹ Enough water to fill a ten gallon barrel;
Enough fat for seven bars of soap;
Carbon for nine thousand lead pencils;
Phosphorus for two thousand two hundred match-heads;

Iron for one medium sized nail;
Lime enough to white-wash a chicken coop; and Small quantities of magnesium and sulphur.

— Quoted by B. A. Howard in his book,
The Proper Study of Mankind.

² McDougall, *An Outline of Psychology*, p. 134.

³ Julian Huxley, *Man in the Modern World*, Chapter I ('The Uniqueness of Man').

⁴ See *Katha Upanisad*, I. 2. 1,2.

⁵ Shakespeare, *Hamlet*, 'What a piece of work is man! How noble in reason! how infinite in faculties! in form and moving, how express and admirable! in action, how like an angel! in apprehension, how like a god! the beauty of the world! the paragon of animals!' (Act II. Scene 2).

⁶ Bertrand Russell, *The Impact of Science on Society*, Chapter VI.

⁷ A Fulke Greville writes:

Oh wearisome condition of Humanity
Born under one Law to another bound
Vainly begot and yet forbidden vanity
Greated sick commanded to be sound
What meaneth Nature by these diverse laws
Passion and Reason self-divisions cause.

*Janami dharmam na ca me praurtith;
Janamyadharmam na ca me niurtih (Pandua-Gita).*

⁸ See Sankara's commentary on *Taittiriya Upanisad*, II.1.1, where he raises the question of the importance of man. Answering the question, 'In what does the pre-eminence (of man) consist?', he says, 'In his competence for karma and knowledge. For man alone is qualified for rites and duties as also for knowledge'.

SPIRITUAL ASPECT OF BHARATA — NATYAM

By Srikanthi Kanagasabai

To most people Bharata Natyam is an Indian dance, a physical exercise in dance form. It is most unfortunate that it detracts greatly from its historic and immeasurable value. Its physical nature is its spiritual significance. It has a deep spiritual aspect, Hindu in origin and has deep roots in Hindu culture.

Bharata Natyam was originally taught on the basis of the Natya Sastra of Bharata Muni, a 2000-year-old treatise. The Natya Sastra is a comprehensive treatise dealing with dramaturgy, poetics, production of dramas, dance, music, make-up, the stage and so forth. The palm leaves inscribed with this ancient sastra are pursued to this day at the Tanjore library.

The dancer is required to execute, with precision and perfection and with the help of a Guru, what has been laid down in the sastras which have been accorded the standing of a Veda.

Brahma fashioned the Natya Veda as the science of drama by taking (pathya) from the Rig Veda, the art of visual expression (Abhinaya) from the Yajur Veda. Music (Gita) from the Sama Veda and the Aesthetic (Rasas) from the Atharvan Veda.

The offering of Natya was included in the daily rituals of a temple. These rituals were performed by devadasis, who were usually women of culture and learning and accomplished musicians, singers and dancers, who also had a wide knowledge of the epics like the Mahabaratha, Ramayana, Kumara Sambhava, etc. They gave themselves as a gift to god by their services in the temple. But the devadasi system eventually declined and was condemned because they degenerated into status of courtesans.

A Bharata Natya recital is structured like a great temple, says Dr. T. Balasaraswathi, perhaps the greatest early exponent of this dance form. "We enter through the Gopuram (outer Hall) of Alarippu, cross the grahamandapam (half-way-hall) of Sapdam, and enter through the holy precincts of the deity in the expansive scope to revel in rhythm, moods and music and dance."

The Varnam is the continuum which gives ever expanding room to the dancer to delight in her self-fulfilment by providing the fullest scope to her own creativity, as well as the traditions of the art. The padam now follows. In dancing of the padams one experiences contentment, coolness and the quiet of the external precincts of the sanctum.

The expanse and the brilliance of the outer corridors disappear in the dark inner sanctum; and the rhythmic virtuosities of the varnam yield to the soul-stirring music and abhinaya of the padam. Dancing to the padam is akin to the juncture when cascading lights of worship are withdrawn and the drum beats die down to the simple and solemn chanting of sacred verses in nearness to God.

Then the Tillana breaks into movement, like the final burning of camphor, accompanied by a measure of din and bustle. In conclusion, the devotee takes to his heart the god he has so far glorified outside himself, and the dancer completes the traditional order by dancing to a simple devotional verse.

Bharata Natyam is a combination of the Yoga and Mantara Sastras. The mudras of Mantra Sastras are the same as the mudras of Bharata Natyam.

We must approach Bharata Natyam with humility, learn it with dedication and practise it with devotion to god Sringara which brings out the great beauties of this dance, can be portrayed with all the purity of the spirit.

The flesh, which is considered to be an enemy of the spirit, having been made a vehicle of the divine in the discipline of the dance, Sringara which is considered to be the greatest obstacle to spiritual realisation, has itself become, we shall realise, an instrument for uniting the dancer with the divinity, said Dr. Balasaraswathi at the 33rd Annual Conference of the Tamil Isai Sangam on 21st December, 1975.

One cannot separate religion from Bharata Natyam. One should be inspired by the same lofty idealism as when one goes into the temple or into a church for worship. The great Kalidasa had described the dance as the noblest sacrifice to the Gods.

There is a sloka translated from Abinaya Dharpana in which the connection of the supreme being is made manifest. The dancer becomes the very expression of Nataraja himself of whom it is said that his limbs represent the world around.

The Vachikam the poetry of his dance, is the language with all speech, Aharya. His costume and his jewellery are the moon and the stars, while the Satvika, the true expression, is the essence of being Siva himself.

The Hindu view treats the practice of Bharata Natyam as a form of Yoga; and it identifies aesthetic emotion with that felt when the self is perceived. The word Bharata signifies Bhava (inner spiritual feeling expressed visibly) Raga (melody), Ihala (rhythm) and Natyam is the visual representation of the meaning of words and sentences of a dramatic exposition.

Ananda Coomaraswamy has said: "The Hindu view treats the practice of Bharata Natya as a form of Yoga; and it identifies emotion with that which is felt when the self perceives the self".

Spiritual fervour and higher values should be emphasised by the dancer, elevating the spectacle of aesthetic delight.

Bharata Natya, is not merely an exhibition of virtuosity, but a complete dedication to God, and is the symbol of divine harmony of life.

Ancient Tamil texts and scriptures and inscriptions stress the importance given to the dance as a supreme bliss of the Lord who was regarded as the eternal physical manifestation of Nritta Murthi, Lord of Dance Nataraja.

*****

FORTHCOMING EVENTS

- April 2** Annual Guru Puja of Siva Yoga Swamigal will be celebrated by the Siva Yoga Swami Trust of Sri Lanka at the Saiva Mangaiyar Kalagam Hall, Wellawatte, from 5 p.m.
- April 4** Sri Ponnambalavaneswara Temple Annual Car Festival.
- April 5** Panguni Utthiram Festival.
- April 14** Hindu New Year.
- April 17** Annual Guru Puja of Appar Swamigal.

WE INVITE

From our readers news items, views and articles. The Editor will choose the ones necessary for publication.

Editor

5, Moor Road, Colombo 6.